

แปลจากนิยาย

คดีฆาตกรรม ในบ้านสิบเหลี่ยม

อาญาสิทธิ์ ยุทธิเดช เขียน
ฉวีวงศ์ อัครเสนา แปล

บ้านบนเกาะร้าง
ที่ซ่อนความลับทุกอย่างเอาไว้
นักศึกษาทั้งเจ็ดอาจต้องตาย
หากพยายามเปิดเผยความลับนั้น

ยอดเยี่ยมกว่าหนึ่งล้านเล่ม
และขายดีต่อเนื่องมานานกว่าสามสิบปี

十
角
館
の
殺
人

พิมพ์
ครั้งที่

1

แพรวสำนักพิมพ์

คดีฆาตกรรม
ในบ้านสิบเหลี่ยม
十角館の殺人

อายาสิทธิ์ ยูกิโตะ

เขียน

ฉวีวงศ์ อัครเสนา

แปล

ก ร อ า น คื อ ร า ก ฎ า น ที่ ส ำ ค ญ

นักศึกษาที่รวมตัวกันก่อตั้งชมรมนี้ขึ้นเมื่อสิบปีก่อน
เป็นผู้นิยมอ่านนิยายลึกลับประเภทสืบสวนสอบสวนกันทุกคนมาตั้งแต่เด็ก
จึงตกลงกันใช้ชื่อนักประพันธ์เรื่องลึกลับชาวยุโรปและอเมริกันที่มีชื่อเสียง
มาตั้งเป็นนามแฝงไว้เรียกกันในกลุ่ม ซึ่งในตอนนั้นยังมีสมาชิกอยู่ไม่กี่คน

- อายาสิทธิ์ ยูกิโตะ

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คดีฆาตกรรมในบ้านลับเหลี่ยม

十角館の殺人

แพรวสำนักพิมพ์

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   amarinbooks แพรวอีบุ๊คส

Jukkakukan no satsujin <Shinsou kaiteiban> © 2007 Yukito Ayatsuji.

All rights reserved.

First published in Japan in 1987 by Kodansha Ltd., Tokyo.

Publication rights for this Thai edition arranged through Kodansha Ltd., Tokyo.

สงวนลิขสิทธิ์ไม่ถือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแบบฉบับกึ่งเสียง ดัดแปลงเนื้อหา

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งแรก มิถุนายน 2564

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

อายาสึจิ, ยูกิโตะ.

คดีฆาตกรรมในบ้านลับเหลี่ยม / อายาสึจิ ยูกิโตะ เขียน; ฉวีวงศ์ อัศวเสนีย์ แปล จาก 十角館の殺人.— กรุงเทพฯ:

แพรวสำนักพิมพ์ อมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง, 2564.

(6), 294 หน้า. (วรรณกรรมแปล ลำดับที่ 646)

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. ฉวีวงศ์ อัศวเสนีย์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง. III. ชื่อชุด.

นว ๑6ค3

DDC 895.65

ISBN 978-616-18-4352-6

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระวีณี อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อองอาจ จิระธร • บรรณาธิการฝ่ายการ ลีริกันต์ ผลงาม

บรรณาธิการบริหาร รัฐวรรณ พัฒนวิทย์อุดม • บรรณาธิการ บุริษา ตาลาโรจน์

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ ไหมตาด • ศิลปกรรม ศิริพร เสนายอด

คอมพิวเตอร์ จิรณีย์ คำจันทร์ • พิสูจน์อักษร พรทิพย์ รักษาทอง

ฝ่ายการตลาด พนิดา ชัยศิริ, กุลพัฒน์ บัวระอ

คำนำสำนักพิมพ์

นิยายสืบสวนสอบสวนจากประเทศญี่ปุ่นนั้นมีความหลากหลาย
ให้เลือกอ่านมากมาย แต่ละเล่มต่างนำเสนอเรื่องราวและกลวิธีของนักสืบ
และฆาตกรที่แตกต่างกันออกไป เรื่องราวในเล่มนี้ก็เช่นเดียวกัน

คดีฆาตกรรมในบ้านลิบเหลี่ยม คือเรื่องราวของหนุ่มสาวนักศึกษา
ชมรมวิจัยนิยายสืบสวนของมหาวิทยาลัยเจ็ดคน ที่ต้องไปอยู่อาศัยในบ้าน
ลิบเหลี่ยมบนเกาะกลางทะเลเป็นเวลาเจ็ดวัน บ้านลิบเหลี่ยมบนเกาะ
ที่ไร้ผู้คนอยู่อาศัย ไร้ไฟฟ้า ไร้เรื่องมาจอตเทียบท่า และไร้การติดต่อจาก
โลกภายนอก

หกเดือนก่อน ที่เกาะแห่งนี้เคยเกิดคดีฆาตกรรมขึ้น นักศึกษา
กลุ่มนี้จึงมาที่เกาะเพื่อสร้างแรงบันดาลใจสำหรับการทำวารสารเล่มใหม่
ของชมรม

แต่แล้ว เหตุการณ์ไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น เมื่อนักศึกษาในกลุ่มคนหนึ่ง
ถูกฆาตกรรม

นักศึกษาที่เหลืออยู่จึงต้องตามหาว่าใครคือฆาตกร

จากผลงานชั้นครูของอายาสิจิ ยูกิโตะ นักเขียนที่สร้างผลงานมาอย่าง
ต่อเนื่องและยาวนานในประเทศญี่ปุ่น

แพรวสำนักพิมพ์

คำนำผู้แปล

ทำไมคนญี่ปุ่นจึงชอบเรื่องนักสืบกันนัก

ร้านหนังสือมีนิยายประเภทสืบสวนสอบสวน คดีปริศนาไขว้ปก
ชวนอ่านอยู่มากมาย ทั้งที่เป็นผลงานของนักประพันธ์รุ่นเก่าและรุ่นใหม่
ที่กำลังอยู่ในความนิยม โห่หือกันก็เช่นกัน หลายช่องแข่งกันเสนอละคร
ชุดนักสืบอัจฉริยะที่ถอดรหัสปริศนาสลับให้กระจ่างออกเป็นเปลาะๆ
จนจับคนร้ายตัวจริงได้ในที่สุด

ความสนุกของเรื่องนักสืบอยู่ที่การประลองภูมิปัญญากันระหว่าง
คนร้ายแสนกลกับนักสืบอัจฉริยะ แม้จะตื่นระทึกไปกับเนื้อเรื่องที่ผูกเอาไว้
อย่างแยบยล แต่ในโลกของนิยายและภาพยนตร์ ชัยชนะย่อมชนะอธรรม
ไม่มีคดีฆาตกรรมรายใดที่คนร้ายจะลอยนวลไปได้ คดีที่คนร้ายคิดว่า
หมดอายุความแล้วยังพลาดเพราะหนีไปอยู่ต่างประเทศโดยไม่คำนวณ
ความต่างของเวลา ห้องที่คิดว่าปิดตายแล้วนักสืบก็ยังพบทางออก ฆาตกร
ตัวจริงในคดีฆาตกรรมหมู่ที่แท้ก็เป็นคนดีที่สุดในเรื่อง ที่แม้จะสวมหน้ากาก
พรางตาไว้อย่างแนบเนียนก็ยังไม่รอดสายตานักสืบไปได้...นี่ละมังคือเสน่ห์
ของนิยายนักสืบ

คดีฆาตกรรมในบ้านสืบเสาะมา ในแนวแปลกที่อ่านแล้ววางไม่ลง
จนอักษรตัวสุดท้าย

ใครคือฆาตกรคดีฆ่าหมู่บนเกาะกลางทะเลที่เหมือนห้องปิดตายแห่งนี้
และอะไรคือเหตุจูงใจ

ฉวีวงศ์แปลมาให้อ่านกันแล้ว เราสาระทึกลงใจไปด้วยกัน

ฉวีวงศ์ อัศวเสนา

บทนำ

ทะเลยามค่ำ ช่วงเวลาแห่งความเงียบสงบ

เสียงคลื่นซัดฝั่งซ้ำแล้วซ้ำเล่าเป็นจังหวะ ถ้าโถมเข้ามาจากหัวลึกลงของความมืดมิดแล้วค่อยเคลื่อนกคลื่นหายเข้าไปตามเดิมเพื่อที่จะซัดสาดเข้ามาอีกครั้ง

เขานั่งอยู่คนเดียวบนคันเขื่อนคอนกรีตที่เย็นเฉียบ ท่ามกลางหมอกขาวจาง ๆ ของลมหายใจตัวเอง มองออกไปในความมืดอันกว้างไกลสุดประมาณ

เขาหนทมรมานมาไม่รู้ว่กัเดือน ครุ่นคิดหมกมุ่นอยู่ไม่รู้ว่กัสัปดาห์ และคิดอยู่อย่างเดียวนมาไม่รู้ว่กัวัน จนกระทั่งวันนี้ ณ ขณะนี้ความคิดของเขาได้ก่อตัวเป็นรูปร่างชัดเจนขึ้นมาแล้ว

แผนการ ของเขาเสร็จเรียบร้อยแล้ว

การเตรียมงานก็เกือบพร้อมแล้ว

เหลืออยู่อย่างเดียวคือคอยให้พวกนั้นเข้ามาติดกับ

ถึงกระนั้น เขาก็ไม่ได้คิดแม้แต่้อยว่กัแผนที่เขาวางไว้นั้นจะละเอียดถี่ถ้วนไปเสียทุกอย่าง น่าจะเรียกว่าเป็นแผนที่วางไว้อย่างหยาบมากกว่าด้วยซ้ำ จริง ๆ แล้วเขาก็ไม่ได้ตั้งใจที่จะให้มันเป็นแผนที่มีความสมบูรณ์แบบมาตั้งแต่ต้น

มนุษย์เราไม่ว่าจะพยายามตะเกียกตะกายเพียงใดก็เป็นได้แค่มนุษย์
ไม่มีทางได้เลื่อนขั้นขึ้นไปเป็นพระเจ้า

การใฝ่ฝันอยากเป็นเช่นพระเจ้านั้นไม่ใช่เรื่องยาก แต่ใครๆ ก็รู้ว่า
ในความเป็นจริงนั้น ตราบใดที่มนุษย์ยังเป็นมนุษย์ แม้จะเป็นมนุษย์
อัจฉริยะเพียงใดก็ไม่มีทางเป็นพระเจ้าไปได้

คิดหรือว่ามนุษย์ที่ไม่มีทางเป็นพระเจ้าไปได้นั้น จะสามารถทำนาย
อนาคตได้อย่างถูกต้องกับความเป็นจริง ด้วยการประเมินจากหลักปรัชญา
ของมนุษย์ที่จะเป็นโครงสร้างอนาคตนั้นขึ้นมา จากการกระทำของมนุษย์
หรือจากความบังเอิญ

ลองวาดภาพโลกเป็นกระดานหมากรุกและวางมนุษย์เป็นตัวหมาก
บนกระดานดูก็จะรู้ว่า การอ่านแนวเดินหมากมีข้อจำกัดอยู่ในตัวของมันเอง
แผนการที่คิดว่าวางเอาไว้อย่างถี่ถ้วนรอบคอบที่สุดแล้วนั้น วันหนึ่งอาจ
มีอะไรวุ่นขึ้นมาตรงไหนสักแห่งก็ได้ โลกเรานี้ท่วมท้นไปด้วยความบังเอิญ
และความคิดเพี้ยนๆ ของมนุษย์ ที่ทำให้แผนการที่คิดว่าแยบยลที่สุดแล้วนั้น
ไม่เป็นไปดังหมาย

หลังจากพิจารณาไตร่ตรองเป็นอย่างดีแล้ว เขาก็ได้ข้อสรุปว่า
แผนการที่ดีที่สุดสำหรับกรณีนี้คือต้องเตรียมการรับมือกับสถานการณ์
ด้วยความยืดหยุ่น ไม่ใช่จำกัดขอบเขตการเคลื่อนไหวของตนเอง

ต้องหลีกเลี่ยงการกำหนดกฎเกณฑ์เอาไว้อย่างคงที่

ความสำคัญไม่ได้อยู่ที่ **การเขียนพล็อตเรื่อง** แต่อยู่ที่การ **สร้างกรอบ**
ที่สามารถปรับเปลี่ยนได้อย่างเหมาะสมที่สุดเมื่อต้องรับมือกับสถานการณ์
ที่อาจเปลี่ยนไปเมื่อไรก็ได้ ภายในกรอบนั้น

แผนของเขาจะบรรลุผลสำเร็จหรือไม่ขึ้นอยู่กับภูมิปัญญาของตนเอง
กับโอกาส และที่สำคัญที่สุดคือโชค

ฉันเข้าใจ...มนุษย์จะเป็นพระเจ้าไปไม่ได้

แต่ก็ตั้งใจแน่วแน่แล้วว่า...จากนี้ไปเขาจะตั้งตนเป็น“พระเจ้า”ในอีก
ความหมายหนึ่งเพื่อ...

พิพากษา...ใช่ พิพากษา

เขาจะพิพากษาพวกนั้นทุกคนในนามของ “การแก้แค้น”

การพิพากษาเหนือกฎหมาย

เขารู้ยิ่งกว่ารู้ว่ามีมนุษย์ผู้ไม่มีทางเป็นพระเจ้าได้อย่างเขาไม่มีสิทธิ์ที่จะทำเช่นนั้น เพราะมันเป็นพฤติกรรมที่สังคมตีตราเอาไว้แล้วว่าเป็น “อาชญากรรม” และตระหนักดีว่าถ้าถูกจับได้ตัวเขาเองก็จะต้องถูกพิพากษาลงโทษตามกฎหมาย

แต่สามัญสำนึกเช่นนั้นไม่ได้ช่วยให้เขาควบคุมอารมณ์เอาไว้ได้ อารมณ์...ไม่ใช่...ไม่ใช่อะไรที่คลุมเครือครึ่ง ๆ กลาง ๆ แบบนั้นแน่นอน

ไม่ใช่แค่ความรู้สึกโกรธแค้นที่พุ่งขึ้นมาจากฉันทะปณัฏฐ์ทันที

แต่มันเป็นสิ่งกรีดก้องออกมาจากจิตวิญญาณของเขา เขามีตัวตน และมีชีวิตอยู่เพื่อสิ่งนี้

ทะเลยามดึก ช่วงเวลาที่เงียบสงัด

เขามองออกไปในความมืดมิดไม่มีแม้แต่แสงดาวหรือแสงไฟจากเรือประมง และคิดทบทวนแผนการอีกครั้ง

การเตรียมงานขั้นสุดท้ายใกล้เสร็จสิ้น อีกไม่นานพวกนั้น...พวกเหยื่อบาปหนากำลังเดินเข้ามาติดกับ กับรูปสลิปเหลี่ยมด้านเท่าและสลิปมุม

พวกนั้นจะมาที่นี่โดยไม่รู้อะไรทั้งสิ้น และเข้าไปในกับดักสลิปเหลี่ยมที่วางเอาไว้ดักจับพวกตน โดยปราศจากความสงสัยและความกลัว

แน่นอน...สิ่งที่รอคอยพวกนั้นอยู่คือความตาย ซึ่งเป็นโทษทัณฑ์ที่ทุกคนควรได้รับโดยไม่มีข้อยกเว้น

ยิ่งกว่านั้น ทุกคนต้องไม่ตายด้วยวิธีง่าย ๆ เขาไม่คิดที่จะสังหารหมู่ด้วยระเบิดลูกเดียวหรือวิธีอื่นที่ได้ผลในทำนองเดียวกัน แต่จะใช้วิธีฆ่าทีละคน ๆ ตามลำดับ ให้แต่ละคนได้ทุกข์ทรมานกับความเจ็บปวด ความกลัวตายเสียดยาวชีวิต เหมือนพล็อตนิยายเรื่องหนึ่งของนักเขียนหญิงชาวอังกฤษผู้โด่งดัง

นั่นอาจเป็นการกระทำของคนวิกลจริต แต่เขาก็รู้ตัวและยอมรับ

ฉันรู้ว่าถึงพยายามคิดว่าสิ่งที่ตนกำลังจะทำนั้นถูกต้อง แต่ก็ต้อง
ยอมรับว่ามันไม่ใช่การกระทำของคนที่มีสติสัมปชัญญะ

เขาส่ายหน้าช้าๆ ให้กับท้องทะเลดำมืดยามราตรี

มือที่ล้วงลงในกระเป๋าลือได้ตระหนกเข้ากับของแข็งๆ เขากำมัน
ไว้มันแล้วดึงออกมาส่องดูตรงหน้า

ขวดแก้วใสใบเล็ก ๆ สีเขียวอ่อน

ขวดที่ปิดฝาสนิทอัดแน่นไปด้วยทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาค้นกรองออกมา
จากทุกซอกมุมของหัวใจ...สิ่งที่ใครๆ เรียกกันว่าล่านึกผิดชอบชั่วดี ออกมา
เป็นอักษรตัวเล็กถี่บีบเต็มกระดาษหลายแผ่นที่พับหลายทบ...มันคือ
แผ่นทั้งหมดที่เขา กำลังจะลงมือทำ...คือจดหมายสารภาพที่ไม่มีคำจำหน้า
ถึงผู้ใด

ฉันรู้ว่ามนุษย์จะเป็นพระเจ้าไปไม่ได้

และเพราะรู้เช่นนั้นเขาจึงไม่อยากให้มนุษย์เป็นผู้พิพากษาพวกนั้น
ในชั้นสุดท้าย

ขวดใบนี้จะลอยไปถึงไหนไม่ใช่ปัญหา เขาเพียงอยากถามทะเล--
แหล่งกำเนิดของทุกชีวิต ว่าสุดท้ายแล้วเขาผิดหรือถูกกันแน่

ลมเริ่มพัดแรง

สายลมเย็นเฉียบบาดต้นคอจนเขาสั่นไปทั้งตัว

เขาค่อยๆ ยกมือขึ้นแล้วขว้างขวดใบนั้นลงไปในความมืดมิด

วันที่หนึ่ง บนเกาะ

“บางที่ความคิดเห็นของผมอาจทำให้การถกเถียงของเรากลายเป็นเรื่องไร้สมัย
เก่าเก็บจนขึ้นรา”

เอลเลอรี เด็กหนุ่มหน้าตาดี ผิวขาว ร่างสูงเพรียวเกริ่นขึ้นก่อนพูด
ต่อไปว่า

“สำหรับผม รหัสนิยายเป็นแค่เกมลับสมองประเภทหนึ่ง ที่ใช้รูปแบบ
ของนิยายเชิฐชวนให้ผู้อ่านกับนักสืบในเรื่อง หรือผู้อ่านกับนักประพันธ์
ประลองปัญญากัน

“พอกันที่สำหรับนิยายลึกลับสมจริงที่นิยมกันมากในยุคหนึ่ง ไม่เอา
อีกแล้วเรื่องสืบสวนสอบสวนอย่างสาวออฟฟิศถูกฆ่าในห้องคอนโด ตำรวจ
สายสืบเที่ยวค้นหาตัวคนร้ายด้วยความยากลำบากจนสิ้นร่องเท้าลึกลงไปเป็น
ตุ้ๆ สุดท้าย...โธ่เอ๊ย คนร้ายคือเจ้านายในออฟฟิศที่ลอบได้เสียกันอย่าง
ลับๆ คนนั่นเอง เรื่องลึกลับประเภทเปิดโปงเบื้องหลังการฉ้อฉลคอร์รัปชัน
ของพวกนักการเมืองก็ไม่เอา ยิ่งโศกนาฏกรรมที่เกิดจากความบิดเบี้ยว
นอกกรอบสังคมนี้เลิกเขียนได้เลย พูดมาถึงตรงนี้คุณๆ คงอยากถาม
แล้วว่า ไอ่หน่งก็ไม่เอา ไอ่ฉีก็ไม่เอา แล้วเรื่องแบบไหนเล่าจึงจะเหมาะกับ

การเอามาเขียนเป็นนิยายลึกลับ ครับ...สำหรับผม ถึงใครจะว่าล้ำสมัย แต่ก็ขอตอบตรงๆ เลยว่า ไม่มีอะไรจะเหมาะสมไปกว่าเรื่องการสืบสวน คติฆาตกรรมต่อเนื่องของนักสืบอัจฉริยะ ที่มีคดีหาสน์หลังใหญ่เป็นฉาก คนในบ้านแต่ละคนล้วนมีพฤติกรรมประหลาดพิสดาร และถูกฆ่าตายไปทีละคนอย่างต่อเนื่อง ฆาตกรมีกลลวงยอกย้อนซ่อนเงื่อนอย่างที่ไม่เคยพบเห็นมาก่อน ทำให้เป็นคดีที่เกือบสมบูรณ์แบบ สุดท้ายฆาตกรก็ลอยนวล ฟังแล้วอาจคิดว่าผมชอบเรื่องเพื่อฝัน ไซ่ครับ ผมมีความสุขอยู่ในโลกของนิยายลึกลับประเภทนี้ ขออย่างเดียวคือกรุณาเขียนโดยใช้สติปัญญาหลักแหลมให้มันสมจริงก็แล้วกัน”

เรือประมงทะเลคลั่งไปดักยกลิ่นน้ำมันเครื่องกำลังแล่นไปในท้องทะเลที่สงบนิ่ง เสียงเครื่องยนต์ดังเป็นจังหวะไม่สม่ำเสมอทำให้น้ำกังวलयู่ไม่น้อย

“ฟังคุณพูดแล้วรู้สึกเหมือนได้กลิ่นอะไรไม่ค่อยดี”

คาร์ร นั่งอยู่บนกราบเรือ เบ้าปากเซิดคางเขียวครี้มที่มีรอยบุ๋ม

“ผมไม่ชอบเลย เอลเลอรี ไอ้คำว่าสติปัญญาหลักแหลมอะไรของคุณนะ คุณจะคิดว่านิยายลึกลับเป็นหนังสืออ่านเล่นเพื่อความบันเทิงก็ตามใจไม่ว่าอะไรกัน แต่ผมทนฟังการพูดแบบคำกั้อัจฉริยะสองคำก็สติปัญญาหลักแหลมของคุณไม่ได้เอาเลย”

“ไม่คิดเลยนะว่าคุณจะรู้สึกอย่างนั้น”

“เอลเลอรี คุณคิดแบบเหมารวมมาก นักอ่านคงไม่ฉลาดปราชดเปรื่องเหมือนคุณไปทุกคนหรอกนะ”

“ก็ใช่”

เอลเลอรีทำหน้าที่เฉยมองไปที่คู่สนทนา

“ผมคิดและสลัดใจมาตลอด แค่เดินอยู่ใน‘ร่วมหา’ลัยและเห็นนักอ่านพวกนั้นผมก็เสียดายจะแย่ ชมรมวิสัยของเราก็เหมือนกัน จะว่าอ่านด้วยปัญญากันทุกคนก็ไม่ใช่ สองสามคนทำทางปวยทางสมองด้วยซ้ำ”

“จะหาเรื่องกันหรือ ไດ้นะ”

“เปล่า”

เอลเลอร์ยกไหล่

“ผมไม่ได้ทำอะไรคุณนะ ผมใช้คำว่า *สติปัญญา* เพื่อแสดงแนวคิดด้านบันเทิงต่างหาก ไม่เกี่ยวกับความโง่ความฉลาดของมนุษย์สักหน่อย ทุกคนในโลกนี้ต่างก็มีปัญญาและรู้จักเล่นสนุกกันทุกคน ที่ผมอยากบอกคือ จะเล่นก็ควรเล่นอย่างมีปัญญา เล่นให้มันประเทืองปัญญากันบ้าง ไม่ใช่สักแต่ว่าเล่น”

“ฮึ”

การร่ำเรียนในจุกเป็นเชิงเยาะแล้วสะบัดหน้าไปทางหนึ่ง เอลเลอร์ยิ้มน้อยๆ ก่อนหันไปทางหนุ่มหน้าเด็กร่างเล็กใส่แว่นตากมที่ยืนอยู่ข้างๆ

“เลอรู...ฟังผมก่อนนะ นักประพันธ์นิยายลึกลับแนวสืบสวนสอบสวนมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวในการสร้างเรื่องราวให้ดำเนินไปจนคนอ่านอ่านแล้วรู้สึกสมจริง ถ้าเราคิดว่านั่นคือโลกที่ถูกสร้างสรรค์ขึ้นเพื่อความสนุกและประเทืองปัญญา เราก็ต้องยอมรับว่าปัจจุบันโลกที่ว่ำนั่นกำลังย่างเข้าสู่ยุคสมัยแห่งความเสื่อมโทรม”

“ฮือ”

เลอรู เอียงคอคิด เอลเลอร์ส่ายตาต่อ

“รูปแบบนี้ถูกยกขึ้นมาเป็นประเด็นถกเถียงกันมานานทุกยุคสมัย ทุกวันนี้วงการตำรวจก้าวหน้าไปมาก ตำรวจสายสืบขยันขันแข็งปฏิบัติหน้าที่ไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย แม้จะซ้ำแต่ถูกต้องเที่ยงตรง และองค์การตำรวจก็มีโครงสร้างมั่นคงเป็นปึกแผ่น ปฏิบัติการอย่างมีประสิทธิภาพด้วยเทคโนโลยีการสืบสวนและนิติวิทยาศาสตร์ที่ก้าวหน้าล้ำสมัย แทบไม่มีจุดด้อย บางกรณีอาจถูกมองว่าประสิทธิภาพสูงเกินไปด้วยซ้ำ และเมื่อเป็นเช่นนี้จึงเกิดคำถามขึ้นว่า พวกนักสืบอัจฉริยะที่มีอาวุธอย่างเดียวคือเซลล์สมองลึเทาๆ อยู่หนึ่งก้อนจะแทรกเข้าไปมีบทบาทได้ตรงไหน ถ้าท่านเซอร์ล็อก โฮล์มส์ ย้อนยุคกลับเข้ามาในกรุงลอนดอนตอนนี้คงต้องทำอะไรอะไรเป็นๆ ให้ผู้คนหัวเราะเยาะกันแน่”

“เกินไปไหม ผมว่าตอนนี้ก็ต้องมีนักสืบแบบเซอร์ล็อก โฮล์มส์ ที่เข้า

กับยุคสมัยอยู่บ้างเหมือนกัน”

“แน่นอน และจะต้องมาพร้อมกับความรู้ความสามารถทางนิติเวช และวิชาการด้านพิษจึ่งหลักฐานระดับสูงก้าวหน้าล่าสุดเต็มตัว มีคุณหมอมะวัตสันผู้นำเสนอสารเป็นคนที่รับฟังการถอดรหัสคดีที่เต็มไปด้วยศัพท์แสงทางวิชาการที่เข้าใจยากและสูตรคำนวณที่เกินระดับความรู้ของผู้อ่าน และตอบทำว่า วัตสัน คดีมันคลี่คลายชัดเจนออกมาอย่างนี้แล้ว นายยังไม่เข้าใจอีกหรือ”

เอลเลอร์รี่ยกไหล่อีก มือทั้งสองยังชุกอยู่ในกระเป๋าเสื้อโค้ตบางสีน้ำตาลอ่อน

“ประเด็นที่ผมยกขึ้นมาอาจจะสุด ๆ ไปหน่อย แต่มันก็ตรงกับความคิดที่ผมอยากแสดงออกเลยนะ ผมไม่มีวันปรบมือให้กับการที่ตำรวจสุดซี้เห่อเอาชนะผู้ร้ายด้วยเทคนิคการสืบสวนสอบสวนที่ลอกเลียนแบบทฤษฎีและวิธีถอดรหัสคดีของนักสืบอัจฉริยะในยุคทอง หรือแม้จะนำเอามาประยุกต์ใช้ให้ได้ผลเหนือกว่าผมก็ไม่ชื่นชม ผมคิดว่านักประพันธ์คนใดก็ตามที่เขียนเรื่องสืบสวนสอบสวนโดยใช้โลกยุคปัจจุบันเป็นฉากจะต้องเผชิญกับภาวะอิหลักอิเหลื่อแบบนี้ คือเอากลยุทธ์ยุคทองมาใช้ได้อย่างไม่กลมกลืน

วิธีขจัดภาวะเช่นว่านี้ออกไปโดยง่ายและได้ผลที่สุดคือ เขียนเรื่องฆาตกรรมต่อเนื่องแนว *มรสุมพยาบาท ณ เคาสตันบนภูเขางัละคุณ*”

“อย่างนี้เอง”

เลอรูฟยกหน้าเห็นจริงเห็นจังไปด้วย

“หมายความว่า *มรสุมพยาบาท ณ เคาสตันบนภูเขางัละคุณ* ควรเป็นแนวหลักของนิยายสืบสวนสอบสวนของแท้ในยุคปัจจุบันอย่างนั้นหรือครับ”

ปลายเดือนมีนาคมเป็นช่วงที่กำลังย่างเข้าฤดูใบไม้ผลิ แต่ลมทะเลยังเย็นเยียบ

เรือประมงที่ออกจากท่าเรือเมือง S ที่แสนหอมช่อตรงเชิงผา J ของแหลม S ที่ยื่นออกไปจากชายฝั่งด้านตะวันออกของจังหวัดไอตะโนเคียว

กำลังมุ่งหน้าไปยังเกาะเล็ก ๆ ที่อยู่ห่างชายฝั่งออกไปราว 5 กิโลเมตร

อากาศแจ่มใสมาก แต่สีของท้องฟ้ากลับอ่อนจางเกือบขาวไม่สดใส เป็นสีครามอย่างที่ควรจะเป็น เนื่องมาจากพายุฝุ่นที่โหมเข้ามาในภูมิภาคเป็นประจำเมื่อถึงฤดูใบไม้ผลิ แสงแดดส่องกระทบเกลียวคลื่นเป็นประกาย สีเงินยวง ลมบกพัดฝุ่นละอียดปกคลุมทั่วบริเวณราวกับหมอกลง

“ไม่เห็นเรือลำอื่นเลยนะ”

ไป...ชายร่างใหญ่ที่ยืนสูบบุหรี่เจียบ ๆ ฟิงแคมเรือด้านตรงข้ามกับเอลเลอร์รี่ขึ้น ไปปล่อยผมแข็งที่ยาวเป็นกระเซิง หนดเคราดกหนา ปกคลุมพื้นที่เกือบครึ่งหนึ่งของใบหน้า

“กระแสน้ำด้านโน้นของเกาะเชี่ยวมาก ไม่มีเรือประมงเข้าไปใกล้หรอกคุณ”

ลุงชาวประมงร่างกายบึกบึนบอกไป

“แหล่งจับปลาของพวกเรายู่ลงไปทางใต้อีก ถึงจะออกเรือมาทางนี้ แต่ก็ไม่มีใครพาเรือเข้าไปใกล้เกาะนั้นหรอก พวกคุณนี่เรียนอะไรกัน ถึงได้ทำอะไรประหลาด ๆ อย่างนี้”

“ลุงว่าพวกเราประหลาดหรือ”

“ใช่ ฟังแต่ชื่อก็แปลกแล้วละ ลุงนั่งฟังมาครึ่งแล้ว **เอลอร์รี่** บ้างละ **เอลเลอร์รี่** บ้างละ คุณก็เหมือนกันรี”

“ครับ คือชื่อนั้นเป็นชื่อเล่นของพวกเรา”

“อ้อ นักศึกษามหาวิทยาลัยสมัยนี้เขาตั้งชื่อเรียกกันแบบนี้เอง”

“คงไม่ใช่ใช้อย่างนั้นหรอกลุง”

“นั่นพวกคุณนี่ก็เพี้ยนไม่เหมือนใครเขาจริง ๆ นะซี”

เด็กสาวสองคนนั่งอยู่บนหีบไม้แคบยาวที่ติดตั้งไว้แทนที่นั่งตรงเกือบกลางเรือ ถัดจากที่ไปกับลุงชาวประมงยืนคุยกันอยู่ เมื่อคิดรวมลูกชาย ลุงชาวประมงที่กุมพังกาบังคับเรืออยู่ด้วยแล้ว ผู้โดยสารเรือลำนี้รวมแล้วได้แปดคน

หนุ่มสาวหกคนเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัย K** ที่เมือง O ใน

จังหวัดไอโอตา และในเวลาเดียวกันก็เป็นสมาชิกชมรมวิจัยนิยายสืบสวนของมหาวิทยาลัยแห่งนี้ ส่วนชื่อ “เอลเลอร์” “คาร์ร” “เลอรู” เป็นชื่อเล่นที่ตั้งขึ้นเพื่อใช้เรียกกันภายในชมรมอย่าง “โป” บอกลุงชาวประมง

คงไม่ต้องบอกว่าแต่ละชื่อล้วนเอามาจากชื่อนักประพันธ์นวนิยายสืบสวนชาวตะวันตกชื่อดังก้องโลกที่ตนนิยมชมชอบทั้งนั้น อย่างเอลเลอร์ ควิน¹, จอห์น ดิกสัน คาร์ร², กัสตง เลอรู³ และเอ็ดการ์ อัลลัน โป⁴ ส่วนผู้หญิงสองคนคือ “อากาธา” กับ “ออร์กซี” ก็มาจากอากาธา คริสตี⁵ ราชีนีแห่งนวนิยายสืบสวน กับบารอนเนส ออร์กซี⁶ ที่มีชื่อเสียงโด่งดัง

¹ Ellery Queen คือนามปากกาของนักเขียนนิยายอาชญากรรมชาวอเมริกัน Frederic Dannay (20 ตุลาคม ค.ศ. 1905 - 3 กันยายน ค.ศ. 1982) และ Manfred Bennington Lee (11 มกราคม ค.ศ. 1905 - 3 เมษายน ค.ศ. 1971) รวมถึงเป็นชื่อตัวละครหลักในนิยายของทั้งสองคนอีกด้วย

² John Dickson Carr (30 พฤศจิกายน ค.ศ. 1906 - 28 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1977) นักเขียนชาวอเมริกัน มีผลงานมากกว่า 70 เล่ม ผลงานชิ้นชื่อของเขาคือ *It Walks By Night* (ค.ศ. 1930)

³ Gaston Louis Alfred Leroux (6 พฤษภาคม ค.ศ. 1868 - 15 เมษายน ค.ศ. 1927) เป็นนักหนังสือพิมพ์และนักเขียนชาวฝรั่งเศส นิยายเล่มแรกของเขาชื่อ *Le mystère de la chambre jaune* เป็นหนึ่งในนิยายเล่มแรกๆ ที่มีฉากในห้องปิดตาย ต่อมาในปี ค.ศ. 1909 เลอรูตีพิมพ์นิยาย *Le Fantôme de l'Opéra* เป็นตอนๆ ในหนังสือพิมพ์ *เลอกอลัว* ผลงานชิ้นนี้เป็นที่รู้จักดีที่สุดของเขา

⁴ Edgar Allan Poe (19 มกราคม ค.ศ. 1809 - 7 ตุลาคม ค.ศ. 1849) เป็นนักเขียนกวี บรรณาธิการ และนักวิจารณ์วรรณกรรมชาวอเมริกัน เป็นที่รู้จักกันดีที่สุดจากงานรหัสคดีและเรื่องสยองขวัญ โปเป็นนักเขียนคนแรกๆ ที่เขียนเรื่องสั้นและได้รับการนับถือว่าเป็นผู้ริเริ่มเขียนเรื่องแต่งแนวสืบสวนสอบสวน

⁵ Agatha Christie (15 กันยายน ค.ศ. 1890 - 12 มกราคม ค.ศ. 1976) นักเขียนนิยายแนวสืบสวนสอบสวน ได้รับสมญานามว่า “ราชินีแห่งนวนิยายอาชญากรรม” และเป็นผู้ที่ได้รับการบันทึกจากกินเนสส์บุ๊กว่าเป็นนักเขียนที่มียอดขายหนังสือมากที่สุดในโลก ตัวละครนักสืบที่โด่งดังของเธอ อาทิเช่น แอร์ลิว บัวโร, เจน มาร์เปิล

⁶ Baroness Emma Orczy (23 กันยายน ค.ศ. 1865 - 12 พฤศจิกายน ค.ศ. 1947) เป็นนักประพันธ์และนักเขียนบทละครชาวอังกฤษที่เกิดในฮังการี ผลงานที่สร้างชื่อเสียงให้เธอคือ *The Scarlet Pimpernel* (ค.ศ. 1905)

จากเรื่อง *ชายชราที่มุมห้อง*

“เด็ก ๆ ดูนั่นซี เห็นตัวบ้านบนเกาะสีน้ชิมะแล้ว”

หนุ่มสาวทั้งหกกรุกันไปเที่ยวเรือคันที่ที่ลื่นเสียงตะโกนบอกของลุง
ชาวประมง ทุกคนพุ่งสายตาไปยังเกาะเล็กพื้นราบเรียบที่เห็นอยู่ไกล ๆ

คันเขื่อนกันคลื่นตั้งตรงขึ้นไปเกือบตั้งฉากกับทะเลปกคลุมด้วย
พรรณไม้พุ่มสีเขียวแก่เกือบดำ มองไกล ๆ เหมือนใครเอาเหรียญสิบเยน
ใหญ่ยักร์หลาย ๆ อันมาวางซ้อนกันลอยไว้กลางทะเล ที่สามจุดด้านหน้า
เกาะมีโขดหินหรืออะไรสักอย่างโผล่ขึ้นมาไม่สูงนักทำให้ดูเหมือนเขาสัตว์
ซึ่งเป็นที่มาของชื่อเกาะสีน้ชิมะที่แปลว่าเกาะเขา

ฝั่งทะเลรอบเกาะเป็นหน้าผาสูงชันไม่มีที่ให้เรือเข้าไปจอดเทียบได้
นอกจากอ่าวแคบ ๆ ที่พอให้เรือประมงขนาดเล็กเข้าไปได้แบบหลวม ๆ
เพียงลำเดียว ซึ่งนาน ๆ ที่จะมีนักท่องเที่ยวที่ชอบผจญภัยแวะมาบ้าง แต่
ปกติแล้วไม่มีใครสนใจ จนบางคนอาจลืมไปแล้วว่ามีเกาะนี้อยู่ในห้องทะเล
เมื่อราวยี่สิบปีก่อนเคยมีคนมาสร้างบ้านรูปทรงประหลาดขึ้นหลังหนึ่ง
ชาวบ้านเรียกกันว่า *เคหาสน์สีน้ำเงิน* และย้ายเข้ามาอยู่ หลังจากนั้นไม่มีใคร
รู้ว่าเป็นยังไงมายังไง จนกระทั่งทุกวันนี้ปรากฏว่าไม่มีใครอยู่แล้ว
และกลายเป็นเกาะร้าง

“ที่เห็นอยู่สิบ ๆ บนหน้าผานั้นใช่ไหมลุง”

อากาที่ขึ้นไปยืนอยู่บนกล่องไม้ร้องถาม หรือตามองไปด้วยความดีใจ
มือหนึ่งจับผมยาวเป็นลอนสลวยที่ถูกลมพัดยุ่งเหยิงเอาไว้

“ใช่ ๆ แต่เขาเล่ากันว่านั่นเป็นแค่บ้านหลังเล็กที่รอตมาได้ ส่วนตัว
บ้านหลังใหญ่ถูกไฟไหม้หมดไม่เหลือซาก”

ลุงชาวประมงเล่าเสียงดัง

“ที่เห็นนั่นคือบ้านสิบเหลี่ยมใช่ไหมลุง”

เอลเลอร์หันไปถามลุงชาวประมง

“ลุงเคยขึ้นไปบนเกาะนั้นบ้างไหม”

“เคยเข้าไปหลบพายุในอ่าวนั้นหลายครั้งแต่ไม่เคยขึ้นไป และตั้งแต่

เกิด **เหตุการณ์ครั้งนั้น** ก็ไม่ได้เฉียดเข้าไปใกล้สักเลย พวกคุณระวังเนื้อระวังตัวกันให้ดีด้วยก็แล้วกัน”

“ระวังอะไรหรือลุง”

ออกธำหั้นมาถาม ลุงชาวประมงลตเสียงต่ำลงเมื่อบอกว่า

“ไอนั่นนะซี เขาลือกันว่ามันมี...”

ออกธำกับเอลเลอร์สบตากันง ๆ กับคำพูดของลุงชาวประมง

“ผีโงละ ผีนายนากามูระอะไรสักอย่าง ที่ถูกฆาปนนั้นไง”

ว่าแล้วแกก็ป็นหน้าทีเต็มไปด้วยรอยย่นให้ย่นลึกลงไปอีกแล้วเสยะยืม
หลอกพวกเด็ก ๆ

“ลุงได้ยินเขาเล่ากันว่า ใครที่เล่นเรือผ่านมาใกล้เกาะนี้เวลาฝนตก
จะต้องเห็นร่างขาว ๆ ยืนอยู่บนหน้าผา ก็ผีนายนากามูระคนนั้นไง และ
ก็ไม่ได้ยินเฉย ๆ นะ กวักมือเรียกอย่างนี้ด้วย ยังมีเรื่องเล่าอีกเยอะแยะ
อย่างบ้านหลังเล็กนั้น อยู่ ๆ ไฟก็สว่างทั้งที่ใคร ๆ ก็รู้ว่าไม่มีคนอยู่ มีคนเคย
เห็นผีตรงที่บ้านหลังใหญ่ถูกไฟไหม้หมดทั้งหลังนั้นด้วย และมีเรื่องคน
ไปตกปลาที่เกาะถูกผีล่อเรือ...”

“พอได้แล้วลุง ไม่ต้องมาหลอกเราเลย”

เอลเลอร์หัวเราะหึ ๆ แล้วพูดต่ออย่างถอนม่น้ำใจกัน

“ไม่มีประโยชน์อะไรหรอกลุง แทนที่จะกลัวพวกนี้กลับยิ่งฉีกกันใหญ่”

แต่จริง ๆ แล้วในบรรดาหนุ่มสาวทั้งหมดยังคนเดียวที่กลัวคือออร์กซี
ที่นั่งอยู่บนกล่องไม้ตรงนั้น ส่วนคนอื่น ๆ ไม่ได้แสดงที่ทำว่าหวาดกลัวอะไร
ออกธำบ่นว่ากลัว ๆ แต่ตาวาวด้วยความตื่นเต้นเดินไปจ้องหน้าจ้องตาซักไซ้
เจ้าหนุ่มคนขับที่ท้ายเรือ

“นี่ ๆ เรื่องที่พ่อเล่านะ จริงหรือ”

เจ้าหนุ่มเพิ่งจะอย่างเข้าวัยรุ่น ซ้ำเลื่องดูหน้าออกธำแวบหนึ่งแล้วตอบ
หัวน ๆ ว่า

“โกหกทั้งเพ” และว่า

“เคยได้ยินเขาลือกัน แต่ผมไม่เคยเห็น”

“จริงดิ”

ออกาทาทำท่าผิดหวัง แต่ในจิตใจต่อมาก็ยิ้มอย่างซนๆ บอกว่า

“แต่ก็ไม่แปลกอะไรหรอกนะถ้าจะมีผี เพราะที่นั่น **เกิดเหตุฆาตกรรม**

ขึ้นจริง ๆ”

วันนั้นคือวันพุธที่ 26 มีนาคม ค.ศ.1986 เวลา 11 นาฬิกาเศษ

2

อ่าวนั้นอยู่บนชายฝั่งด้านตะวันตกของเกาะ

หน้าผาสูงชันทั้งสองด้าน ด้านขวามือเป็นกำแพงหินแข็งแกร่ง ขรุขระแหลมคมสูงลิ่วในแนวตั้งกว่ายี่สิบเมตร ที่เกิดจากการกัดเซาะของคลื่นมาแต่บรรพกาลแม้จนทุกวันนี้ อ้อมล้อมไปทางใต้ของเกาะเป็นระยะทางเกือบยี่สิบเมตร ส่วนทางด้านตะวันออกที่กระแสน้ำยิ่งรุนแรงกว่าหลายเท่า นั้น หน้าผาบางช่วงตอนสูงถึงราวห้าสิบเมตร

ตรงหน้าเป็นเนินลาดชันขึ้นเกือบจะเรียกได้ว่าเป็นหน้าผาเหมือนกัน แต่ก็พอให้พ้นโขดหินที่มีต้นไม้อเล็ก ๆ สีเขียวแก่เกาะเกี่ยวให้เป็นชั้นบันได เลี้ยวซิกแซกขึ้นไปได้

เรือประมงลำนั้นแล่นช้า ๆ เข้าไปในอ่าวที่ียบเรือแคบ ๆ น้ำในอ่าวเป็นสีเขียวแตกต่างจากสีทะเลด้านนอกและนิ่งกว่ามาก

เรือแล่นเข้าไปที่ด้านซ้ายของสะพานไม้ที่ยื่นออกมา ลึกเข้าไปบนฝั่งมีโรงจอดเรือผูกอยู่หลังหนึ่ง

“พวกคุณแน่ใจจะว่าไม่ต้องให้ลูกกลับมาดูบ้าง ที่นี้ไม่น่ามีโทรศัพท์เสียด้วย”

ลุงชาวประมงร้องถามหนุ่มสาวทั้งหกที่ลงจากเรือขึ้นไปบนสะพาน ที่ยียบเรือที่ส่งเสียงออดแอดอย่างน่ากลัวอันตราย

“ไม่เป็นไรเลยลุง”

เอลเลอรีตะโกนตอบ แล้วตบไหล่ไปหนุ่มหมวดเพิ่มนักศึกษาแพทย์
ปีสี่ที่หนึ่งสูบนหรืออยู่บนเบาะใหญ่ดั่งบ้าน

“เรามีไข่ที่กำลังจะฟักตัวออกมาเป็นคุณหมอยู่ออย่างนี้แล้วจะกลัวอะไร”

“จริงด้วย เอลเลอรีพูดถูก”

ออกธารับลูกแล้วว่า

“อย่างแรกเลยคือ ถ้ามีใครมาจ้องๆ มองๆ ความตั้งใจที่เราอุตส่าห์
ตั้นตั้นพากันมาใช้ชีวิตบนเกาะร้างครั้งนี้ก็จะเสียไปหมด”

“ช่างกล้าหาญชาญชัยเหลือเกินแม่คุณ”

ลุงชาวประมงแก่เชือกที่ผูกไว้กับเสาสะพานเทียบเรือกลางยี่มเห็น
พันขาวแข็งแรง

“ถ้านวันอังคารหน้าจะมารับตอนสิบโมงเช้า ระวังเนื้อระวังตัวกัน
ให้ดีนะคุณ”

“ค่ะลุง ขอบคุณมากเลย พวกเราจะระวังตัวอย่างลุดบอก โดยเฉพาะผี”

ทันทีที่ไต่บันไดหินลาดชันซึ่งทอดยาวขึ้นไปจนถึงยอด กลุ่มหนุ่มสาว
ก็ต้องตื่นตาตื่นใจไปกับทัศนียภาพมุกกว้างรอบตัว บ้านชั้นเดียวผนังสีขาว
และหลังคาสีน้ำเงินแบนราบ มีสวนหน้าบ้านที่ถูกปล่อยให้หญ้าขึ้นจนรก
ตั้งอยู่ตรงนั้นราวกับรอยคอดยการมาของพวกตน ประตูแบบเปิดสองบาน
ทาสีน้ำเงินน่าจะเป็นประตูทางเข้าเพราะมีบันไดเตี้ยๆ ทอดจากพื้นดินขึ้น
ไปที่นั่น

“นี่หรือบ้านสิบเหลี่ยม”

เอลเลอรีพูดขึ้นเป็นคนแรกขณะที่ยังหายใจหอบอยู่ด้วยความเหนื่อย
จากที่ต้องไต่บันไดหินสูงลิ่วขึ้นมา เด็กหนุ่มร่างเพรียวทั้งกระเป๋าสลัมภาระ
สีน้ำตาลเข้มลงตรงนั้นแล้วแหงนหน้ามองฟ้าอยู่ครู่หนึ่ง

“รู้สียังไงมั่ง ออกธ่า”

“ดูหรุกว่าที่คิดไหม”

ออกาตาตอบพลางยกผ้าเช็ดหน้าขึ้นซับเหงื่อที่ซึมออกมาบนหน้าผาก
ขาวนวล

“สำหรับผมคือ มัน...แบบ”

เสียงของเลอรูชาตเป็นหัวงๆ เพราะยังหอบอยู่ มือถือสัมภาระ
มาเต็มสองข้าง มีทั้งของตัวเองและของออกาตา

“ว่าไงดีล่ะ คือคาดไว้ว่าจะต้องมาเจออะไรที่มีต๊...ทึมๆ”

“มันก็อย่างนี้แหละ อะโรมันจะตรงความคาดหมายไปหมดทุกอย่าง
ล่ะ เข้าไปข้างในกันดีกว่า แวนน่าจะมาถึงก่อนเรา เป็นไงมั่งไม่รู้”

เอลเลอร์หลุดขึ้นหลังจากหายหอบแล้ว และในจังหวะเดียวกับที่ฉวย
กระเป๋ารขึ้นมารถไวนั้นเอง หน้าต่างสีน้ำเงินด้านซ้ายติดประตูทางเข้าก็เปิด
ผางออก พร้อมกับเด็กหนุ่มคนหนึ่งโผล่หน้าออกมา

“หวัดดีทุกคน”

แวนคือสมาชิกคนที่เจ็ดของคณะพรรคที่จะมากินมานอนด้วยกัน
ในบ้านหลังนี้นับเกาะนี้เป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์นับจากวันนี้เป็นต้นไป ชื่อ
ของเขาได้มาจากแวน ดายน์ นักเขียนนวนิยายสืบสวนผู้ให้กำเนิดฟิล
แวนซ์ นักสืบลือนาม

“จะออกไปเดี๋ยวนี้ รอแป๊บ”

แวนพูดเสียงขึ้นจมูกฟังดูแปลกๆ ปิดหน้าต่างตามเดิมแล้วเปิด
ประตูรั้วออกมาหาเพื่อนๆ

“ขอโทษนะที่ไม่ได้ออกมารับ ผมเป็นหวัดนิดหน่อยมาตั้งแต่เมื่อวาน
และรู้สึกเหมือนกับมีไข้ก็เลยนอนพัก แต่ก็ตั้งใจฟังเสียงเรืออยู่นะ”

แวนมาถึงเกาะก่อนเพื่อนทั้งหกเพื่อจัดเตรียมอะไรหลาย ๆ อย่าง

“เป็นหวัดเสียแล้วอย่างนี้จะไหวหรือ”

เลอรูชาตนิ้วดันแว่นตาที่ลื่นเหงื่อเลื่อนลงมาให้เขาที่ พลังถามด้วยความ
เป็นห่วง

“ถ้าไม่เป็นอะไรก็เจดี”

ร่างผอมของแวนลั่นสะท้านขณะหัวเราะไม่ค่อยเต็มเสียงนัก

คณะพรรคก้าวตามหลังแวนขึ้นไปบน “บ้านสิบเหลี่ยม”

เดินผ่านประตูสีน้ำเงินที่เปิดออกสองบานเข้าไปที่โถงกว้าง -- แต่ก็รู้ได้ทันทีว่าจริง ๆ แล้วไม่ได้กว้างอย่างที่รู้สึก เพราะ **รูปทรงของห้องที่ไม่ได้เป็นสี่เหลี่ยมผืนผ้าเหมือนโถงทางเข้าธรรมดา นั้นหลอกตาให้เห็นว่ากว้าง**

บนผนังตรงไปข้างหน้ามีประตูแบบเดียวกันอีกบานหนึ่งที่จะเปิดเข้าไปด้านใน ซึ่งเมื่อมองดีๆ ก็เห็นว่าผนังด้านนั้นแคบกว่าผนังด้านประตูเข้าบ้าน ซึ่งหมายความว่า **พื้นที่ของโถงทางเข้านี้มีลักษณะสอบแคบ** เข้าไป

ทุกคนในกลุ่มยกเว้นแวนทำหน้างงๆ กับโครงสร้างแปลก ๆ ของห้องที่ทำให้มิติการมองเห็นใกล้เคียงกับโกลีโกลรวนไปหมด แต่พอเดินผ่านประตูบานนั้นเข้าไปถึงห้องโถงกลางตัวบ้านจึงเข้าใจ

ห้องโถงนั้นเป็น **รูปสิบเหลี่ยมด้านเท่า มีผนังห้องสิบด้านที่กว้างยาวเท่ากัน**

การที่จะเข้าใจโครงสร้างของบ้านสิบเหลี่ยมหลังนี้ให้ได้อย่างถ่องแท้ั้นทางที่ดีควรนึกภาพให้เป็นแผนผัง

ลักษณะเด่นของบ้านสิบเหลี่ยมคือมองจากภายนอกเป็นสี่เหลี่ยมด้านสิบเหลี่ยมด้านเท่าตั้งอยู่บนพื้นดิน โดยเส้นทแยงมุมของแต่ละเหลี่ยมลากไปบรรจบกันที่ศูนย์กลางของบ้าน สร้างห้องรูปสี่เหลี่ยมขึ้นตามสัดส่วนภายในเป็นห้องกลาง แล้วกั้นผนังตามแนวเส้นทแยงมุมเป็นห้องขนาดเท่ากันสิบห้อง โดยหนึ่งในนั้นคือโถงทางเข้าบ้านที่ทุกคนเดินผ่านเข้ามา

“เป็นไง แปลกดีไหม”

แวนหันมาถามเพื่อนๆ ที่เดินตามหลังมา

“ตรงข้ามกับประตูทางเข้ามาในโถงกลางเป็นห้องครัว ด้านซ้ายของครัวเป็นห้องสุขากับห้องอาบน้ำ นอกนั้นเป็นห้องนอนเจ็ดห้อง”

“บ้านสิบเหลี่ยมและห้องโถงรูปสิบเหลี่ยม”

เอลเลอร์เอ่ยพลางกวาดสายตาไปรอบๆ ก่อนเดินไปที่โต๊ะสีขาวตัวใหญ่กลางห้อง เอานิ้วเคาะที่ขอบโต๊ะแล้วบอกว่า

“โต๊ะตัวนี้ก็สิบเหลี่ยม แปลกดีเหมือนกัน หรือนายนาแกมูระ เซอิจิ

ที่ถูกฆ่าตายจะเป็นพวกโมโนมาเนีย คือบ้าอะไรก็บ้าอยู่อย่างเดียว”

“อาจเป็นไปได้”

เลอรูออกความเห็นแล้วเสริมว่า

“ได้ยินมาว่าบ้านหลังใหญ่ที่ถูกไฟไหม้ทำให้น้ำเงินทั้งหลัง ไม่ว่าจะเป็นพื้นห้อง เพดาน หรือเครื่องเรือน”

นากามูระ เซอิจิ ที่สร้างเคหาสันสีน้ำเงินบนเกาะนี้แล้วย้ายเข้ามาอยู่อาศัยเมื่อราวยี่สิบปีก่อน ต้องเป็นคนสร้างบ้านสืบทอดมรดกหลังนี้ขึ้นมาด้วยแน่

“อย่างนี้ ฉันว่า--”

อากาฮาพูดขึ้นลอยๆ

“คงจะมีการเข้าห้องผิดกันบ้างละ”

จริงของเธอ...ประตูที่เปิดเข้ามาจากโถงทางเข้าบ้านกับประตูห้องครัวที่อยู่ตรงข้ามกันพอดีนั้นเหมือนกันทุกอย่าง คือเป็นประตูแบบเปิดสองบาน ประดับกระจกลดตายในกรอบไม้เนื้อขาวเหมือนกัน เมื่อเปิดจะดูไม่ออกว่าบานไหนเปิดไปที่ไหน และสองด้านของประตูที่มีผนังหักมุมไปข้างละสี่ด้านนั้นแต่ละด้านมีประตูเปิดเข้าไปในห้องที่กั้นเอาไว้ ประตูห้องแต่ละบานทำด้วยไม้เนื้อขาวเหมือนกันทั้งหมด ยกต่อการสังเกตเห็นความแตกต่างที่โถงกลางก็ไม่มีอะไรเป็นเครื่องหมายกำกับไว้ด้วย จึงไม่แปลกที่อากาฮาจะกังวล

“ใช่เลย ผมเดินเข้าห้องผิดตั้งแต่มาถึง ไม่รู้ว่าที่ไหนแล้วเนี่ย”

แว่นหัวเราะผิดๆ ตาสองชั้นของเขาดูบวมมนิดๆ คงจะเป็นเพราะฤทธิ์ไฟ

“ผมว่าทำป้ายชื่อติดไว้หน้าห้องดีกว่า ออริกซึเอาสมุดวาดรูปติดมาด้วยหรือเปล่า”

ออริกซึสะดุ้งเงยหน้าขึ้นเมื่อถูกเรียกอย่างไม่รู้เนื้อรู้ตัว ความเป็นคนตัวเล็กค่อนข้างท่วมจิ้งโง่แต่เสื้อผ้าสีทึมๆ ตั้งใจจะซ่อนรูปแต่กลับทำให้ดูเซย แล้วยังหลบสายตาผู้คนก้มหน้าจูดอยู่ตลอดเหมือนเด็กซ้ซลาด

ตรงกันข้ามกับอากาซาที่ราเร็งแจ่มใสเสมอ ความล้าเลิศของออร์กชีอยู่ที่งานอดิเรกคือวาดภาพญี่ปุ่นฝีมือระดับโปร

“อ้อ...เอ่อ เอามาด้วย จะเอาเดี๋ยวนี้เลยไหม”

“เดี๋ยวก่อนก็ได้ ขึ้นแรกเรามาเลือกห้องกันก่อน ทุกห้องเหมือนกันหมดไม่ต้องแย่งกันให้เสียเวลา ของผมห้องนี้ครับ” แวนผู้มาถึงก่อนขึ้นไปที่ประชุมบานหนึ่ง

“ผมขี้มกญแจมาเท่าที่จำเป็นต้องใช้ และเสียบไว้ที่รูกญแจของแต่ละห้องแล้ว”

“โอเค ตามนั้นครับ”

เอลเลอร์ร้องตอบอย่างตึกตัก

“พักกันสักนิดแล้วค่อยไปสำรวจเกาะกันนะ”

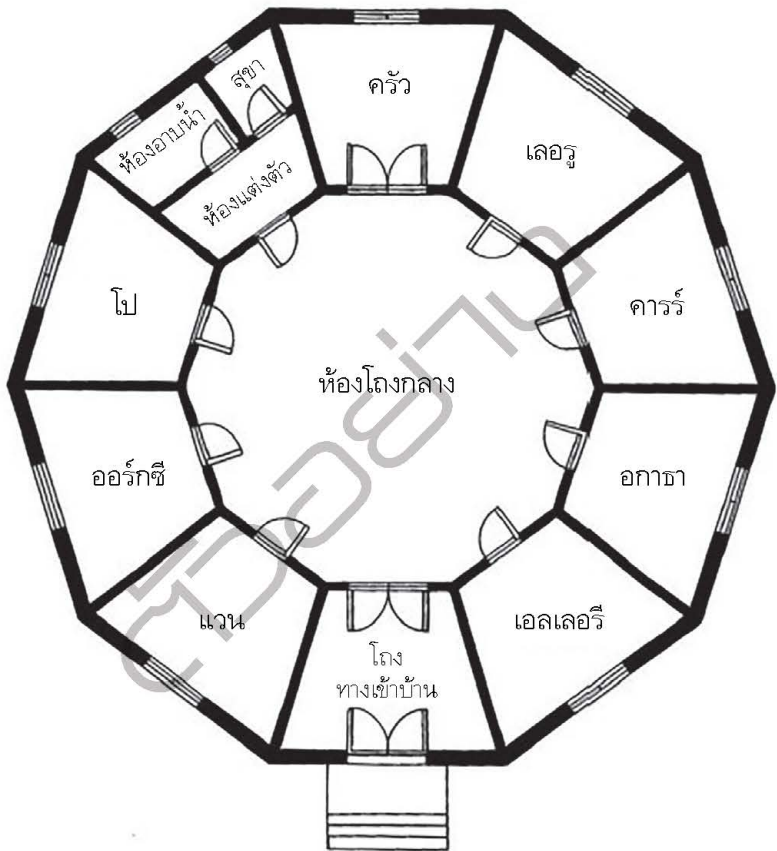
3

การเลือกห้องใช้เวลาไม่มากนัก

เรียงลำดับจากด้านซ้ายมือของโถงทางเข้าคือแวน ออร์กชี และไปส่วนด้านขวามือคือเอลเลอร์ อากาซา คาร์ และเลอรู

เมื่อทั้งหกคนหิ้วกระเป๋าแบกเป้หายเข้าไปในห้องกันหมดแล้ว แวนก็เอนหลังฟังประตูห้องตัวเอง หยิบเซเว่นสตาร์สจากกระเป๋าแล้วก็ก๊นุนเปิดลิ้งข้างออกมาคาบไว้ที่มุมปากแล้วมองไปรอบ ๆ ห้องโถงสิบเหลี่ยมที่มีแสงผ่านเข้ามาสลัว ๆ เหมือนเพิ่งมีเวลาได้พิจารณารายละเอียด

ผนังห้องฉาบด้วยปูนขาวส่วนพื้นปูด้วยกระเบื้องแผ่นใหญ่สีน้ำเงินจึงเดินเข้ามาได้โดยไม่ต้องถอดรองเท้า เพดานลาดจากผนังสีด้านขึ้นไปบรรจบกันเป็นหน้าต่างสีด้านอยู่ตรงกลาง แสงสว่างจากภายนอกส่องผ่านช่องลงมาถึงโต๊ะสิบเหลี่ยมสีขาวกลางห้อง ล้อมรอบด้วยเก้าอี้บุผ้าสีน้ำเงินในกรอบไม้เนื้อขาวสิบตัว ภายในห้องไม่มีเครื่องประดับอื่นนอกจากดวงไฟ

แผนผัง 1 ห้องในบ้านสิบเหลี่ยม

ทรงกลมห้อยลงมาจากซ็อลคล้ายลูกตุ้มนาฬิกา

บ้านหลังนี้ไม่มีไฟฟ้า ห้องโถงได้แสงสว่างจากธรรมชาติที่ส่องผ่าน หน้าต่างบนเพดานลงมาเท่านั้น จึงมีหลิบนางดูลึกลับแม้นในตอนกลางวัน

ครูหนึ่งต่อมา ไปในชุดกางเกงยีนส์ติดกับเสื้อเชิ้ตสีฟ้าก็เปิดประตู ห้องออกมาเงียบๆ

“เร็วจัง...รอแป๊บนะ ผมจะชงกาแฟให้”

แวนร้องทักแล้วเดินคืบบุหรืตรงไปที่ห้องครัว เด็กหนุ่มคนนี้เรียน อยู่คณะวิทยาศาสตร์ปีสาม น่าจะอ่อนกว่าไปที่อยู่คณะแพทย์ปีสี่หนึ่งปี

“ขอโทษนะแวนที่ต้องเป็นธุระ ชนเครื่องนอนมามากมายทั้งฟูก ทั้งผ้าห่ม เหนื่อยน่าดูเลย”

“ไม่เท่าไรหรอก คนของบริษัทขนส่งเขาช่วยนะเลยค่อยยังชั่ว”

ออกาเดินพลางใช้ผ้าพันคอผูกผมออกมาสมทบ

“ห้องดูดีมากเลยนะแวน ที่แรกนึกว่าจะแย่-- กาแฟหรือ เต๋ยวฉั่น ชงเอง”

เด็กสาวรับอาสาด้วยเสียงรีนเริง และพอก้าวเข้าไปในครัวก็ร้องขึ้น เมื่อเห็นขวดแก้วป้ายดำที่วางอยู่บนเคาน์เตอร์

“อ้าว กาแฟสำเร็จรูปหรือ”

ออกากยกขวดกาแฟขึ้นเขย่าให้ดู ทำทงไม่ชอบใจนัก

“อย่าคิดว่าจะมาอยู่อย่างหรูเลยคุณ” แวนปราม “ที่นี่เกาะร้าง นะครับ ไม่ใช่รีสอร์ทไฮเต็ล”

ออกายื่นริมฝีปากสีกุหลาบนิดๆ พองาม ก่อนถามว่า “แล้วเสบียง อาหารล่ะ”

“อยู่ในตู้เย็น แต่แซ่อะไรไม่ได้หรอกนะเพราะไฟฟ้าและโทรศัพท์ ถูกตัดขาดหมดตอนเกิดไฟไหม้ พอใช้ประโยชน์ได้บ้างก็แค่เป็นตู้เก็บ เสบียงอาหาร

“ไม่เป็นไรมั้ง แต่นึกน่าจะพอ...อย่าบอกว่าไม่มีน้ำด้วยนะ”

“น้ำนะมีครับ ผมเปิดท่อเมนเอาไว้แล้ว แก๊สก็พร้อมเพราะผมหิ้ว

ถึงแก่อ้อมกับเตาและหม้อต้มน้ำไว้เรียบร้อย จัดให้ดีๆ อาจชั่งน้ำร้อนใส่อ่างให้ลงแช่กันบ้างก็ได้ล่ะ”

“โอ้โฮ...เตรียมพร้อมมากเลยแวน หม้อกับถ้วยชามพวกนี้เป็นของที่เหลืออยู่ในบ้านหรือว่าคุณชนมาหมดนี่”

“ของที่นี่นะคุณ มีมิดทำครัวอยู่ตั้งสามเล่มด้วยนะ แต่เขียงชิ้นราดำปีน่ะจะไม่ไหว”

ระหว่างที่ชวนกันดูนั้นดูอยู่นั้น ออร์กซีก็เดินเข้ามาในห้องครัวอย่างขลาดๆ

“ออร์กซีมาพอดี ช่วยหน่อยเร็ว มีเครื่องครัวเหลืออยู่เกือบครบ มันก็ดีอยู่หรอก แต่ต้องล้างทุกอย่างให้สะอาดก่อนไม่งั้นคงใช้ไม่ลงนะ”

อากาหาโหลแสดงว่ารังเกียจความสกปรก ถอดแจ็กเก็ตหนังสีดำวางไว้ทางหนึ่ง แล้วหันไปทางแวนกับโปที่ตามหลังออร์กซีเข้ามาชะงักงันในครัว ยกมือข้างหนึ่งขึ้นเท้าแวนแล้วบอกว่า

“ถ้าไม่ช่วยก็ไหนเลย ไปสำรวจเกาะกันเสียก่อนแล้วค่อยมากินกาแฟ”

แวนหัวเราะหึๆ พยักหน้ากับโปชวนกันเดินหน้ามุยออกไปจากตรงนั้น อากาหมองตามหลังสองหนุ่มที่กำลังเดินผ่านห้องโถง พร้อมกับพูดต่อว่า

“อย่าลืมทำป้ายติดหน้าห้องนะ ไม่อยากให้ใครโผล่เข้ามาตอนกำลังเปลี่ยนเสื้อผ้า”

เอลเลอร์กับเลอรูออกมาอยู่ที่ห้องโถงกันแล้ว

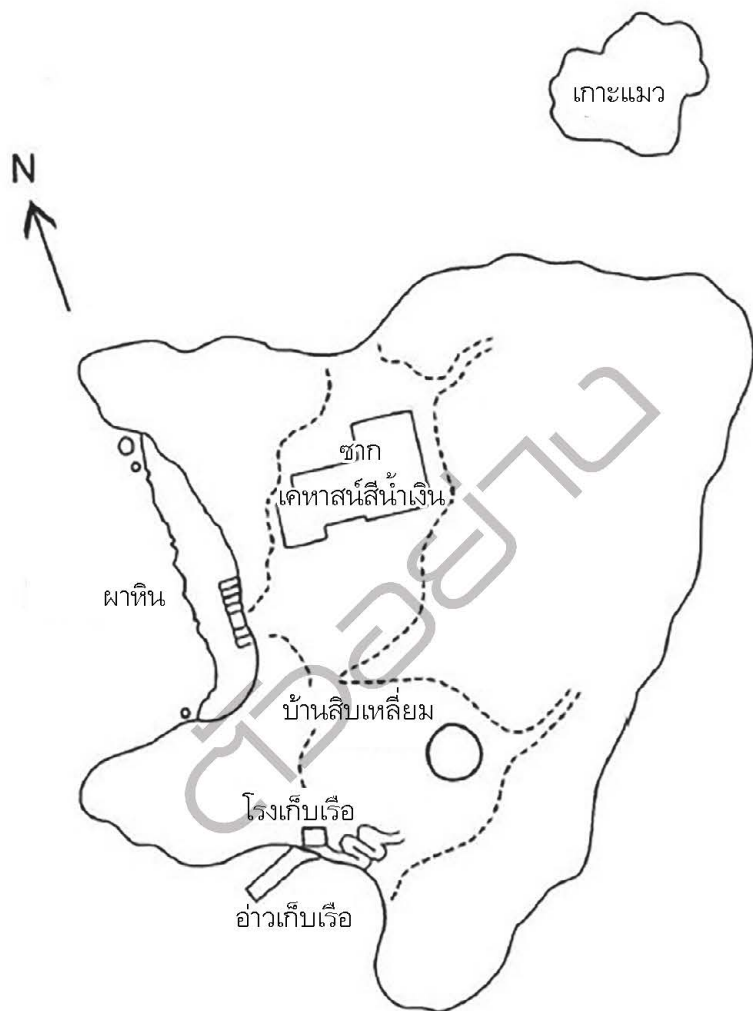
“โดนนางพญาไล่ออกมาจากครัวละซี”

เอลเลอร์ร้องทักเพื่อน ยกนิ้วเรียวยาวขึ้นตะแคงปลายหางแหลมพร้อมกับหัวเราะคิกคัก

“เราออกไปเดินดูรอบเกาะกันก่อนตามพระเสาวนีย์ดีกว่าไหม”

“ดีเหมือนกันคุณ แล้วคาร์ล่ะ ยังไม่เสร็จหรือ”

“อ้อ นายนั่นออกไปคนเดียวก่อนแล้ว”

แผนผัง 2 เกาะสีนัง

เลอรูบอกพลางพยักหน้าไปทางประตูบ้าน

“ไปแล้วหรือ”

“หมอนั่นชอบทำตัวปลื้กวิเวก”

เอลเลอรีประชดให้เต็ม ๆ และยิ้มน้อย ๆ

ออกจากบ้านสืบล่ยมไปทางขวาด้านเหนือของเกาะ จะพบกับทางทอดยาว มีต้นสนสูงลิ่วเรียงรายอยู่สองฝั่ง ระหว่างทางมีอยู่จุดหนึ่งที่ต้นสนดำสองฟากโน้มกิ่งเข้าหากันทำให้มีลักษณะเหมือนซุ้มประตู เด็กหนุ่มทั้งสองเดินลอดซุ้มต้นสนมุ่งหน้าไปยังซากเคหาสน์สีน้ำเงินที่ถูกไฟไหม้ไปนานแล้ว บนพื้นที่ที่เคยเป็นที่ตั้งของเคหาสน์สีน้ำเงินเหลือเพียงฐานบางส่วน ของอาคาร กองเก้าอี้และซากปรักหักพัง เศษกระเบื้องสกรปรกจมดิน จมทรายและกระจายเกลื่อน ส่วนกว้างเต็มไปด้วยขี้เถ้าดำ ๆ ทั้บถมหนาที่บ และวัชพืชที่แทรกขึ้นมารกรูรัง ต้นไม้ใหญ่ที่ล้อมรอบอาณาเขตเคหาสน์ถูกไฟไหม้ยืนต้นแห้งตายอย่างน่าเวทนา

“ไหม้หมดทั้งหลัง เรียบเลย”

เอลเลอรีมองไปยังความรกร้างว่างเปล่าบนพื้นที่โล่งกว้างตรงหน้า แล้วถอนใจ

“จริง ไม่มีอะไรเหลือสักอย่าง”

“เอ๊ะ แวน...คุณก็เพิ่งเคยมาครั้งแรกหรือ”

แวนพยักหน้า

“ลุงเคยทำอะไร ๆ ให้ฟังแต่เพิ่งเคยมาที่เกาะวันนี้เป็นครั้งแรก นี่ก็ยังไม่ได้สำรวจอะไรเลย เพราะขนของตั้งแต่เข้าจนเหนื่อยและใช้ขึ้นพอดีเลยไม่มีอารมณ์ที่จะออกมาเดินดูคนเดียว”

“อ้อ...มีแต่ขี้เถ้ากับเศษกระเบื้องเต็มไปหมด”

“คุณคงจะดีใจนะเอลเลอรี ถ้าพบศพใครสักคนในกองขี้เถ้าพวกนี้” เลอรูยั่วเพื่อนแล้วยิ้มอย่างสนุก

“ไม่ต้องมาพูดเลย คุณเองละไม่วา”

ป่าสนด้านตะวันตกมีทางเล็กๆ แยกออกไปที่หน้าผา และจากตรงนั้นมองผ่านท้องทะเลไปจะเห็นแหลม J เป็นเงาราวอยู่ไกลๆ

“อากาศแจ่มใสสดชื่นจัง”

เอลเลอร์รีหันหน้าไปทางทะเล ยึดตัวสุดอากาศเต็มปอด ชukumมือเข้าไปในชายเสื้อวอร์มสีเหลือง เลอร์รูเห็นร่างเล็กๆ มองตามออกไปทางทะเลด้วย

“ใช่ ไม่น่าเชื่อเลยนะเอลเลอร์รีว่าเมื่อครึ่งปีที่ผ่านมานี้เอง ตรงนี้เป็นที่เกิดเหตุการณ์ร้ายของขบวนการนี้”

“จริงของคุณ **ฆาตกรรมปริศนาสี่คดีซ้อนที่เคหาสน์สีน้ำเงินบนเกาะสีโนชิมะ** สยองขวัญเป็นที่สุด”

“ถ้าเป็นเรื่องในหนังสือก็ไม่แปลกอะไรที่จะมีฆาตกรใจโหดบ้าเลือดฆ่าคนที่ละห้าคนสิบคน แต่นี่มันเรื่องจริงนะคุณ แล้วยังเป็นเรื่องใกล้ตัวด้วย ผมตกใจแทบแย่ตอนเห็นข่าวทางทีวี”

“ถ้าผมจำไม่ผิด รู้สึกว่าจะเมื่อวันที่ 21 กันยายน บ้านของนายนาคามูระ เซอิจิ ที่รู้จักกันในชื่อว่าเคหาสน์สีน้ำเงินบนเกาะสีโนชิมะ นอกชายฝั่งแหลม J ของคาบสมุทร S ได้ถูกไฟไหม้หมดทั้งหลัง ทำให้ผู้อยู่อาศัยในบ้านรวมถึงคน คือนายนาคามูระ เซอิจิ กับคาซุเอะกรรยา และสองสามีภรรยาผู้ดูแลบ้านซึ่งอาศัยอยู่ด้วยกัน ถูกไฟคลอกเสียชีวิต”

เอลเลอร์รีเริ่มเล่าเหตุการณ์ตั้งแต่ต้น

“เจ้าหน้าที่ชันสูตรตรวจพบยานอนหลับปริมาณมากในศพทั้งสี่ ทั้งยังพบด้วยว่าสาเหตุการตายของแต่ละคนแตกต่างกัน สองสามีภรรยาผู้ดูแลบ้านถูกคนร้ายจับมัดแล้วใช้ขวานจามศีรษะจนสิ้นใจอยู่ในห้องพักผ่อน ตัวเซอิจิเจ้าของบ้านถูกราดด้วยน้ำมันก๊าดหัวตัวแล้วจุดไฟเผา คาซุเอะถูกรัดคอตายด้วยเชือกอะไรสักอย่างอยู่ในห้องเดียวกัน และที่หวาดเสียวไปกว่านั้นคือ มือข้างซ้ายของเธอยังถูกของมีคมตัดขาดไปเหลือแต่ข้อมือ ซึ่งหาไม่พบในซากไฟไหม้

“เรื่องราวมันก็ประมาณนี้แหละเลอร์รู”

“อ้อ รู้สึกว่าจะมีเรื่องแบบว่าช่างแต่งสวนหายตัวไปหรืออะไรสักอย่างด้วยใช่ไหม”

“ใช่ๆ ช่างแต่งสวนที่มาทำงานและค้างอยู่ในเคหาสน์สี่น้ำเงินมาหลายวันก่อนเกิดเหตุหายตัวไป ค้นหากันทั่วเกาะก็ไม่เจอ และหลังจากนั้นก็ไม่มีใครได้ข่าวอะไรอีกเลย”

“จริงดิ”

“เขาก็เลยสันนิษฐานกันไปเป็นสองทางคือ ช่างแต่งสวนที่หายตัวไปเป็นฆาตกรตัวจริง และอีกทางหนึ่งคือ พลัดตกหน้าผาระหว่างที่ถูกฆาตกรตัวจริงไล่ล่าและถูกกระแสน้ำทะเลพัดพาไป”

“ถ้าคิดแบบตำรวจก็น่าจะเป็นอย่างแรก คือช่างแต่งสวนเป็นฆาตกร แต่ก็ไม่รู้เหมือนกันว่าผลการสืบสวนออกมายังไง เรื่องนี้เอลเลอร์คิดยังไงหรือ”

“ไม่รู้เหมือนกัน” เอลเลอร์เลยผมที่ถูกกลมพัดยุ่งเหยิงให้เข้าที่แล้วจึงบอกว่า

“ผมไม่มีข้อมูลพอที่จะออกความเห็นได้ เท่าที่รู้ก็มีแต่ข่าวจากทีวีกับหนังสือพิมพ์ที่ลงกันครึกโครมอยู่หลายวันในช่วงเกิดเหตุ”

“ดูคุณไม่ค่อยกล้าออกความเห็นเลยนะ”

“ไม่ใช่ว่าไม่กล้า เรื่องแบบนี้ไม่ยากนักหรอกถ้าจะเดาสุ่มๆ เอาสนุกแต่จะให้ฟันธงแบบ ซ.ต.พ.⁷ คงไม่ได้เพราะแทบไม่มีข้อมูล ตำรวจเองก็คงสืบสวนลำบากในเมื่อพื้นที่เกิดเหตุถูกไฟไหม้เรียบร้อยแล้วจะเหลือหลักฐานอะไร นอกจากนั้นบนเกาะยังไม่มีคนอื่นอยู่อีกเลยนอกจากคนบ้านนี้จึงไม่แปลกที่ตำรวจอยากสรุปว่าช่างแต่งสวนที่หายตัวไปเป็นฆาตกร”

“จริง”

“คำไชปริศนาทั้งหมดอยู่ในกองขี้เถ้านี้”

เอลเลอร์หันกลับมาแล้วเดินบุกเข้าไปในซากหักพังที่ฐานเคหาสน์สี่น้ำเงิน เด็กหนุ่มทรุดตัวลงไปหยิบเศษแผ่นไม้เกล็ดตัวขึ้นมาและมองลงไป

⁷ ย่อมาจาก ซึ่งต้องพิสูจน์

“อะไรหรือคุณ” เลอรูเอียงคอถาม

“ถ้าเจอมือของคุณนายที่หายไปคงสนุกแน่” เอลเลอรีทำหน้าจริงจัง “หรือไม่ก็พบโครงกระดูกขาวจี้วะของช่างแต่งสวนอยู่ใต้พื้นบ้านสิบเหลี่ยม”

“ว่าไปนั่น” โปนี่ฟังสองคนคุยกันอยู่นาน ทำหน้าเหนื่อยหน่าย ลุกเดินยาวพลางสอด้ขึ้น “เอลเลอรี จินตนาการของคุณนี่บรรเจิดจริงๆ”

“เห็นด้วย” เลอรูเออออ “สมมติว่าพรุ่งนี้เกิดเหตุฆาตกรรมแบบในนิยายประเภท *ฆาตกรรมพยาบาท ณ เคหาสน์บนภูเขา* อย่างที่เอลเลอรีบอกว่าชอบนักชอบหนาตอนคุยกันในเรือเมื่อกี้ แล้วกลายเป็นฆาตกรรมต่อเนื่องที่ทุกคนตายหมด เอลเลอรีคงสุดแสนจะดีใจ”

“แต่คนแบบนี้มักถูกฆ่าเป็นคนแรก”

ปกติโปเป็นคนเงิบไม่พูดไม่จา แต่พอเอ่ยออกมาคราใดวาจาของเขาก็จะคมกริบเช่นนี้ เลอรูกับแวนมองหน้ากันแล้วหัวเราะคิกคัก

“ฆาตกรรมต่อเนื่องบนเกาะร้าง อืม...ไม่เลวนะ” เอลเลอรีเอ่ยขึ้นลอยๆ ไม่แสดงว่าขัดเคืองอะไร “อยากให้เกิดขึ้นจังเลย ผมจะทำหน้าที่เป็นนักสืบเอง ว่าไง ***มีใครจะเสนอตัวเป็นคู่แข่งกับผม เอลเลอรี ควิน คนนี้บ้างไหม***”

4

“เวลามาอยู่แบบนี้ พวกผู้หญิงเราเสียเปรียบจัง กลายเป็นคนรับใช้แสนดีไปเสียอย่างนั้น”

อกาซาบนระหว่างเก็บถ้วยชามที่ล้างเสร็จแล้วเข้าที่อย่างคล่องแคล่ว ออร์กซีที่ยืนช่วยอยู่ข้างๆ ราวี่มอมองนัยยาวเรียวที่เคลื่อนไหวไม่หยุดด้วยความที่

“อย่างนี้ต้องให้พวกผู้ชายเข้าครัวบ้างดีกว่าไหม จะปล่อยให้คิดว่า โชคดีที่มีเรามาด้วยคงไม่ได้ โลกไม่ได้สวยอย่างที่คิด คุณว่าไหม”

“ก็...จริง”

“เราจับนายเอลเลอร์ที่ทำห่ออยู่ตลอดให้มือจับตะหลิวแล้วใส่ผ้ากันเปื้อน มาสเตอร์พีชเลยจริงไหมคุณ คงจะน่ารักไม่เบา”

อากาซาหัวเราะชอบใจ ออร์กซี้ชำเลืองดูใบหน้าด้านข้างที่ได้รูปงดงามแวบหนึ่งและลอบถอนใจ

...จุมูกโด่งเป็นสันพองามบนใบหน้าที่สดชื่นแจ่มใส กรอบตาชัดเจนด้วยอายแชโดว์สีม่วงจางๆ ผมยาวสลวยเป็นลอนคลื่นนิดๆ ที่ได้รับการดูแลเป็นอย่างดี...

อากาซาเริ่มเบิกบานและมีความมั่นใจเปี่ยมล้นอยู่เสมอ แม้นิสัยโดยทั่วไปจะคล้ายผู้ชาย แต่เธอก็ยึดมั่นในศักดิ์ศรีของความเป็นผู้หญิงของตนอย่างยิ่ง และรู้สึกว่าจะสนุกกับการตกเป็นเป้าสายตาของพวกผู้ชายที่หลงเสน่ห์ความงามของตน

แล้วฉันล่ะ...

จุมูกกลมเล็ก หน้าตกรະ แก้มแดงเหมือนเด็กน้อย ตาโตก็จริงแต่ไม่เข้ากับส่วนอื่นของใบหน้าและหลุกลุกลิกลอยไม่เหมือนคนอื่นเขา แม้จะแต่งหน้าอย่างอากาซาแต่ก็รู้ดีว่าไม่เข้าท่าสักนิด นิสัยออกจะเสียวูบข้างชี้อลาดอย่างน่ารำคาญยังไม่พอ ชี้อังวลและหวาดวิตกไปทุกสิ่งอย่างด้วยแต่กลับรู้สึกซ้ำ...

กลุ่มคนเจ็ดคนที่หาโอกาสมาชุมนุมกันบ่อยมากนั้นมีผู้หญิงอยู่เพียงสองคนคือตนกับอากาซา และใจของเธอก็จะหนักอึ้งทุกครั้งทีไปร่วมชุมนุมกับพวกเขา และครั้งนี้ก็อดคิดไม่ได้ว่า...

ไม่น่ามาเลย

ออร์กซี้ไม่ได้อยากมาที่เกาะนี้ตั้งแต่ต้นเพราะคิดว่าเป็นการล่วงล้ำสิทธิเจ้าของเกาะ แต่ก็ขลาดเกินกว่าจะออกปากปฏิเสธคำจะยั้งจะยอของเพื่อนร่วมชมรม

“อู๋ ออร์กซี้ ใส่แหวนอะไรนะเท่จัง” อากาซาทักขึ้นเมื่อเห็นแหวนที่นิ้วกลางมือซ้ายของออร์กซี้

“เฟิงจะสังเกตนะเนีย ใส่มาตลอดเลยหรอ”

“เปล่า” ออริกซีส่ายหน้า ตอบไม่เต็มปาก

“ใครคนหนึ่งที่แสนดีให้มาละซี”

“ไม่...ไม่ใช่อย่างนั้น”

ที่ออริกซีตัดสินใจมาที่เกาะนี้กับเพื่อนก็เพราะเธอเปลี่ยนแนวความคิดเสียใหม่ว่า ไปเพื่อสักการะดวงวิญญาณผู้เสียชีวิตบนเกาะ ไม่ใช่เป็นการลวงล้า

“ออริกซีเป็นอย่างนี้เสมอ”

“-- อะไร”

“เธอเก็บอะไรๆ ไว้ในใจตลอด คบกันมานานสองปีแล้วฉันยังแทบไม่รู้อะไรเกี่ยวกับตัวเธอเลย แต่ที่พูดนี้ไม่ใช่รู้ว่าเธอไม่ดีนะ แต่...คือมันแปลกนะ”

“แปลกหรือ”

“ฮือ เวลาอ่านผลงานของเธอในวารสารชมรม บางครั้งฉันจะคิดอย่างที่คุณบอก คือมันแปลกที่ว่านิยายที่เธอเขียนมีชีวิตชีวา แจ่มใสและมีพลังมากเลย ขณะที่คนเขียน...”

“เพราะมันเป็นความคิดฝัน”

ออริกซีหลบตาอากาธองต่ำ ยิ้มเจื่อนๆ

“ฉันรู้ตัวว่าอยู่กับความเป็นจริงได้ยาก บอกตรงๆ คือเกลียดตัวเองในความเป็นจริง ไม่อยากเป็นอย่างนี้”

“พูดอะไรอย่างนั้น ออริกซี”

อากาธหวัหระ ยกมือขึ้นเขียนผมสั้นหวีเรียบแนบศีรษะของออริกซีด้วยปลายนิ้ว

“เธอต้องมีความมั่นใจมากกว่านี้นะออริกซี เธอแค่ไม่รู้จักตัวเองดีพอเท่านั้น เธอน่ารักมากรู้ไหม เพราะฉะนั้นไม่ต้องก้มหน้าจุตๆ อย่าทำอย่างนั้นเลย ยึดอกขึ้นแล้วก็ทำอะไรๆ อย่างที่คิดได้แล้ว”

“อากาธ เธอเป็นคนดีจริงๆ”

“เอาเถอะ เรารีบจัดเก็บพวกนี้เข้าที่และเตรียมกินข้าวเที่ยงกันดีกว่า”

เอลเลอร์ เลอรู และแวน ยังอยู่ที่ซากปรักหักพังของเคหาสน์สีน้ำเงิน ส่วนโปแยกตัวเดินดุ่มเข้าไปในป่าสนอีกด้านหนึ่งคนเดียว

“เอลเลอร์...แวน เรามีเวลาอยู่ที่นี่กันตั้งเจ็ดวัน ผมขอร้อง...”

ดวงตาเขียวเล็กของเลอรูเป็นประกายแวววาวด้วยความเร่าร้อน อยู่หลังกระจกแว่นตากลมครอบเงินดูน่าขัน โดยที่คนพูดเองคงไม่ตั้งใจ

“ผมไม่หวังถึงร้อยละห้า อย่างน้อยก็สักห้าสิบห้า”

“เฮ้ย เลอรู มาทำตลกอะไรแถวนี้”

“เอลเลอร์ ผมเอาจริงเสมอ ไม่เคยพูดเล่นคุณก็รู้”

“แต่อยู่ๆ จะมาเร่ร่อนกันได้ไง ผมไม่ได้เตรียมตัวเตรียมใจมาทำอะไรอย่างนั้นสักหน่อย นะแวน”

“เห็นด้วย เอลเลอร์”

“ผมอธิบายเหตุผลให้คุณฟังแล้วไงว่าผมอยากออก เกาะมฤตยู ให้เร็วกว่าปีก่อนๆ เพื่อเชิญชวนนักศึกษาใหม่ให้เข้าร่วมชมรมเรา ยิ่งกว่านั้นยังตั้งใจทำเป็นฉบับพิเศษในวาระครบรอบสิบปีการจัดตั้งชมรมวิจัยนิยายสืบสวนด้วย ในฐานะที่ได้รับเกียรติเป็นบรรณาธิการ ผมตั้งใจจะพยายามสุดความสามารถ ไม่ปล่อยให้วารสารชมรมที่ผมรับผิดชอบเป็นฉบับแรก บางจ้อยมีไม่กี่หน้าแน่นอน”

เลอรู นักศึกษาคณะอักษรศาสตร์ปีสอง ได้รับเลือกให้ทำหน้าที่เป็นบรรณาธิการ เกาะมฤตยู ซึ่งเป็นวารสารชมรมตั้งแต่เดือนเมษายนนี้

“แต่...เลอรู”

เอลเลอร์ นักศึกษาคณะนิติศาสตร์ปีสาม บรรณาธิการ เกาะมฤตยู คนปัจจุบัน หยิบนุหรีตเสริมซองใหม่เอี่ยมจากกระเป๋าเสื้อใช้ดลสีไวน์แดงออกมาเปิด

“กรณีเช่นนี้ผมว่าคุณไปอ้อนวอนการบดีดีกว่า เพราะนายนั้นได้ชื่อ

ว่าเป็นผู้ผลิตที่เน้นปริมาณมากกว่าคุณภาพของชมรมเรา--แวน ขอไฟ จูตบุหรีหน่อย”

“ระยะนี้ รู้สึกว่าคุณกับคาร์รจะไม่ค่อยลงรอยกันนะ”

“ไม่หรอก คาร์รเป็นคนเริ่มก่อน”

“ว่าไปแล้ว ดูเหมือนคาร์ร รุ่นพี่ผมจะอารมณ์ไม่ค่อยดี”

เลอรูเปรยขึ้น เอลเลอรีหัวเราะหึ ๆ พลังพ่นควันบุหรี่ออกมาจาง ๆ

“มันมี **สาเหตุ**”

“อะไรหรือ”

“นำส่งสารคาร์ร - เซ็นเซของเรา ไม่กี่วันมานี้ท่านไปสำรวจความ ในใจกับอากธา และออกหักกลับมาตามระเบียบ”

“มาตามอากธาหรือ...ช่างกล้า”

“จะว่าเจ็บใจหรืออะไรผมไม่รู้ แต่พี่แกหันไปเจ๊าะแจ๊ะกับออร์กซี แทนางก็ไม่เล่นด้วยครับ”

“ออร์กซีหรือ”

แวนขมวดคิ้ว

“ใช่ ท่านอาจารย์ก็เลยไม่สนุก”

“ไม่สนุกแน่ ที่ต้องมาอยู่ใต้หลังคาเดียวกันกับผู้หญิงที่หักอกตน ยับเยินทั้งคู่”

“จริง เพราะฉะนั้นถ้าจะไปอ้อนคาร์ร - เซ็นเซก็ต้องใช้แรงมากหน่อย ไม่งั้นคงไม่ได้ต้นฉบับจากท่านแน่”

คุยกันมาถึงตรงนี้ ทุกคนก็เลิบบไปเห็นอากธาเดินออกมาจาก บ้านสิบเหลี่ยม และพอลอดพ้นซุ้มสนดำเข้ามาก็หยุดแล้วโบกมือเรียก สามหนุ่ม

“มากินข้าวเที่ยงกันเถอะ ไปกับคาร์รละ ไม่ได้อยู่ด้วยกันหรอกเธอ”

ด้านหลังบ้านสิบเหลี่ยมมีทางเล็ก ๆ ตัดเข้าไปในป่าสน

เด็กหนุ่มเดินเข้าไปตามทางนั้นตั้งใจว่าจะไปยังหน้าผาด้านตะวันตก

แต่ยังเดินทางก็ยิ่งแคบและเริ่มคดเคี้ยวไปมา เดินไปได้ไม่ถึงห้าสิบลเมตร ก็หลงทิศ

อยากจะเรียกว่า ป่าวิบาก

ยิ่งลูกลี้ลูกลอนต้นไม้เตี้ย ๆ ที่ขึ้นรกระหว่างไม้ใหญ่ก็ยิ่งเกี่ยวรังชายทางแกง เกือบสะดุดหัวคymarหลายครั้ง พื้นดินก็เฉอะแฉะแทบจะลื่นล้มหลายที

อยากหันหลังกลับแต่ก็กลัวจะไปทางไหน ชักหัวเสียแต่ก็ฮึดสู้ขึ้นมา... เอาละวะ เกะแค้น ๆ แค่นี้เอง จะหลงอยู่อย่างนี้กลับออกไปไม่ได้ก็ให้มันรู้ไป

ขณะที่เดินวนเวียนจนเหงื่อซึมขึ้นมาชุ่มคอเลื้อยติดปิดคอสีดำที่ใส่อยู่ได้แจ็กเก็ตทำให้อารมณ์เสียสุด ๆ อยู่นั่นเอง ทางก็เปิดออกจากป่าออกไปยังหน้าผาในที่สุด ท้องทะเลสีสดใสสะท้อนแสงแดดจนทำให้ต้องหรีดดา หนุ่มร่างใหญ่คนหนึ่งที่ยืนหันหน้าออกไปทางทะเลอยู่คนเดียวตรงนั้นก็คือ...ไป

“อ้อ คาร์เองหรือ”

หันมามองเมื่อได้ยินเสียงฝีเท้า พอเห็นว่าเป็นใครก็ร้องทักแล้วหันกลับไปทางทะเลตามเดิม

“เห็นเกาะเล็ก ๆ ห่างออกไปจากชายฝั่งด้านเหนือนั่นไหม ดูเหมือนจะชื่อว่าเนโกะชิมะหรือว่าเกาะแมว”

โบชี้ไปที่เกาะเล็ก ๆ ห่างออกไปไม่กี่กิโลเมตร ดูจากขนาดแล้วน่าจะเรียกว่าไซดหินชายฝั่งมากกว่า คงเป็นเพราะลักษณะที่เป็นเนินปกคลุมด้วยพงไม้เตี้ย ๆ ทำให้ดูเหมือนสัตว์ตัวดำ ๆ หมอบอยู่บนทะเลนั่นเอง จึงได้ชื่อว่าเกาะแมว

คาร์มองไปที่เกาะ “อ้อ” ทำเสียงในจมูกและพยักหน้าหน่อย ๆ

“คาร์ ทำไมทำหน้าอย่างนั้นล่ะ เป็นไรไปหรือ”

“เฮ้อ กำลังคิดว่าไม่น่ามาเลย”

คาร์ทำหน้าบึ้ง และว่า

“ถึงจะเกิดคดีใหญ่ขนาดนั้นเมื่อปีที่แล้ว แต่พอมาถึงตอนนี้ก็ไม่มีอะไรให้น่าสนใจ ก่อนมาก็หวังอยู่ว่ามาเห็นพื้นที่เกิดเหตุแล้วอาจเกิดจินตนาการขึ้นมาบ้าง แต่นี่ก็ยังไม่รู้สึกอะไรเลย”

คาร์รเป็นนักศึกษาปีสามคณะนิติศาสตร์เช่นเดียวกับเอลเลอรี แต่อายุเท่ากับโปซึ่งอยู่ปีสี่ เพราะตกค้างอยู่หนึ่งปีก่อนจะข้ามมหาวิทยาลัยได้

เด็กหนุ่มคนนี้รูปร่างลั่นทัด แต่ดูตัวเตี้ยกว่าความเป็นจริงเพราะคอสั้นและชอบทำหลังอ

“คุณเองนะแหละเป็นอะไรไปถึงได้มาอยู่ตรงนี้คนเดียว”

“ไม่มีอะไร”

โปหรีตาที่เรียวเล็กอยู่แล้วได้คิ้วหนา หยิบบุหรีจากกล่องไม้สลักห้อยอยู่ที่เอวเหมือนกล่องใส่ยาของซาโมไร ชื่นมาคาบไว้มวนหนึ่งแล้วยื่นกล่องให้คาร์รเป็นการเชิญชวน

“เอามาก็ลองกันละเนี่ย เทียวแจกคนอื่นดะ เดียวก็ไม่พอหรือของตัวเองสูบจัดจะตายไป”

“ก็คนมันชอบนี่ ทั้งๆที่เรียนหม้อย่างนี้แหละ”

“ลาร์คตามเคย ยี่ห้อนี้พวกปัญญาชนเขาไม่สูบกันหรือกะ”

คาร์รบนแต่ก็ทำตามศรัทธาโดยหยิบขึ้นมามวนหนึ่ง

“แต่จะไปเทียบรุ่นกับ เม็นธอลของคุณหนูเอลเลอรีคงไม่ได้...”

“นั่นไง คาร์ร คุณกระแนะกระแหนเอลเลอรีทุกเรื่องอย่างนี้มันถึงไม่สนุกไป เลิกเถอะ แล้วก็ขอเสียที อย่าไปหาเรื่องทะเลาะกับเขาเลย ไม่มีประโยชน์อะไรหรอก นอกจากถูกหัวเราะเยาะเอาเปล่าๆ”

คาร์รจุดบุหรีด้วยไฟแช็กของตัวเอง สะบัดหน้าไปทางหนึ่ง บอกว่า

“ไม่ใช่ธุระอะไรของคุณ”

โปไม่แสดงออกว่าขุ่นเคือง ดูบุหรีอย่างชื่นอกชื่นใจอยู่เงียบๆ

ไม่นานคาร์รก็ติดบุหรีที่สูบไปได้แค่ครึ่งมวนลงทะเล นั่งลงบนโซตหินใกล้ๆ นั้นแล้วหยิบขวดวิสกี้แบบพกพาออกมาจากกระเป๋าเสื้อ แจกแก้ด ทำหน้าอ เปิดฝาขวดออกแล้วกรอกลงคอเข้าไปอีกใหญ่

“อะไรวะ ดิมเหล่าตั้งแต่เที่ยงเลยรี”

“ไม่ต้องมายุ่ง”

“ผมว่ามันไม่ดีขึ้น”

ไปปรัมเลียงเคียด

“เพลๆ หน้อยดีกว่าไหม ผมไม่ได้หมายถึงตอนกลางวันเท่านั้น
แต่...”

“ฮิ คุณยังคิดถึง **เรื่องนั้น** อยู่อีกรึ”

“เข้าใจดีแล้วนี่”

“ไม่เข้าใจ เรื่องมันนานนมขนาดนั้นแล้ว คุณก็ยังคิดถึงอยู่ทำไม”

คารร์ยกขวดวิสก็ขึ้นดื่มอีกโดยไม่แคร์สายตาของโปที่ยืนเฝ้าปาก
ทำหน้าบึ้งนิ่งขี้อยู่

“พี่แยะไม่ใช่เอลเลอร์คนเดียว พวกผู้หญิงนั่นอีก มาเกาะร่างทั้งที่มี
ผู้หญิงติดมาด้วยอย่างนี้มันน่ารำคาญ”

“แต่คุณ ถึงที่นี้จะเป็นเกาะร้าง แต่คุณรู้ที่เราไม่ได้มาเพื่อเล่นเกม
เอาชีวิตรอดบนเกาะร้างกลางทะเล”

“ใช่ แต่ผมไม่อยากจะอยู่ร่วมชายคากับผู้หญิงที่หยิงโยสอย่างอากาศ
แถมออร์คีนนั้นอีกคน คิดดูอีกทีผมเองก็ไม่ว่าเหมือนกันว่าทำไมเราเจตคน
ถึงได้มารวมกลุ่มกันอย่างที่ใครๆ เห็นว่าเป็น **กลุ่มเพื่อนสนิท** มาได้ในปี
สองปีนี่ และเมื่อมันเป็นไปแล้วผมจะพูดอะไรออกมาตรงๆ ก็ไม่ได้ ทั้งที่
คิดว่าเจ้าหล่อนเป็นคนน่าเบื่อกที่สุด ไม่มีคุณค่าอะไรเลย วันๆ ได้แต่นั่งซึม
คิดถึงแต่ตัวเอง...”

“มากไปรีเปล่า”

“จริงซี ลืมไปว่าคุณกับออร์คีนเป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่เด็ก”

ไปหน้าบึ้ง ทั้งก้นบูหรือลงพื้นแล้วเหยียบจนดับ เหลือบมองนาฬิกา
ข้อมือเหมือนนึกอะไรขึ้นมาได้

“ปายโม่งครึ่งแล้ว กลับกันดีกว่า เดียวพวกนั้นพาดมือเที่ยงหมด”

อาหารกลางวันเตรียมพร้อมอยู่บนโต๊ะสลิปเหลี่ยมกลางห้องโถง... ไข่ดาว เบคอน สลัดอย่างง่าย ขนมปังฝรั่งเศส กับกาแฟ

“ก่อนลงมือรับประทานอาหาร”

เอลเลอร์ลุกขึ้นยืนมองผ่านกระจกที่ไม่ใช่เลนส์ของแว่นตากรอบทอง บอบบางไปยังคณะพรรค

“ผมขอเวลาหนึ่งเพื่อฟังคำปราศรัยของบรรณาธิการวารสารคนใหม่ของเรา”

“ครับ ขอภัยที่รบกวนเวลารับประทานอาหารของท่าน ผมขอกล่าวคำปราศรัยอีกครั้ง ณ ที่นี้ในฐานะที่เป็นบรรณาธิการคนใหม่”

เลอร์ลุกขึ้นกล่าวอย่างเป็นทางการ กระเอนคิหนึ่งก่อนยืมหวานแสน

“แผนการเดินทางมายังบ้านสลิปเหลี่ยมแห่งนี้เริ่มขึ้นจากการที่มีผู้เสนอความคิดในงานปีใหม่ของชมรมปีนี้ โดยที่ตอนนั้นไม่มีใครคาดคิดว่าจะเป็นจริงไปได้ แต่หลังจากนั้นไม่นานแว่นก็มาเชิญพวกเรา บอกเราว่าคุณลุงของเขาได้บ้านสลิปเหลี่ยมมาเป็นกรรมสิทธิ์”

“จะพูดว่าเชิญก็ไม่ถูก ผมแค่บอกว่าถ้าอยากไปจริง ๆ ผมจะคุยกับลุงให้ต่างหาก”

“ครับ ครับ อย่างนั้นก็ได้ ทุกคนคงรู้กันดีว่าคุณลุงของแว่นเป็นเจ้าของกิจการอสังหาริมทรัพย์อยู่ที่เมือง S คุณลุงเป็นนักธุรกิจหัวก้าวหน้าคนหนึ่ง มีแผนการใหญ่ที่จะเนรมิตเกาะสีโนชิมะให้เป็นเกาะสวรรค์ของหนุ่มสาวในอนาคตอันใกล้... ไข่ใหม่แว่น”

“อ้อ แต่คิดว่าไม่เวอร์ขนาดนั้น”

“ครับ เขาเป็นว่าการที่เราได้มาอยู่ที่นี่ในวันนี้เป็นแผนทดลองใช้ชีวิตแผนหนึ่งของคุณลุง ก่อนอื่นต้องขอขอบคุณแว่นมากที่ทำหน้าที่จัดเตรียมทุกอย่างเพื่อต้อนรับเราตั้งแต่เช้าตรู่ ขอขอบคุณมากครับ”

เลอร์หันไปค้อมศีรษะคำนับแว่น

“ผมขอเข้าเรื่องเลยนะครับ”

“ก็ได้ แต่ไข่ดาวกับกาแฟจะเย็นหมดนะ” อากาธาแทรกขึ้น

“โอ้ ขอพูดอีกนิดเดียวเอง แต่ก็เอาเถอะ...ทุกคนครับ ฟังไปด้วย รับประทานไปด้วยก็แล้วกัน เดี่ยวอาหารที่อุตส่าห์ทำมาร้อน ๆ จะเย็นเสียหมด

“คือ...วันนี้ ทุกท่านที่มาชุมนุมกันอยู่ในบ้านสิบเหลี่ยม ล้วนเป็นผู้ที่รุ่นพี่ของเราซึ่งสำเร็จการศึกษาไปแล้วเชื่อถือว่ามีความสามารถระดับอัจฉริยะ จึงได้มอบชื่อให้เพื่อจะได้สืบสานเจตนารมณ์อันมีค่าของตนสืบต่อไป ทั้งนี้หมายความว่าทุกท่านที่มาชุมนุมกันอยู่นี้คือคณะผู้สร้างสรรค์ที่เป็นแกนนำของชมรมวิจัยนิยายสืบสวน”

การเรียกชื่อกันด้วยนามแฝง เป็นชนบประเพณีของชมรมวิจัยนิยายสืบสวนของมหาวิทยาลัย K** ที่ยึดถือสืบต่อกันมาตั้งแต่เริ่มก่อตั้ง

นักศึกษาที่รวมตัวกันก่อตั้งชมรมนี้ขึ้นเมื่อสิบปีก่อนเป็นผู้นิยมอ่านนิยายลึกลับประเภทสืบสวนสอบสวนกันทุกคนมาตั้งแต่เด็ก จึงตกลงกันใช้ชื่อนักประพันธ์เรื่องลึกลับชาวยุโรปและอเมริกันที่มีชื่อเสียงมาตั้งเป็นนามแฝงไว้เรียกกันในกลุ่ม ซึ่งในตอนนั้นยังมีสมาชิกอยู่ไม่กี่คน แต่หลังจากนั้นสมาชิกที่เพิ่มขึ้นมากขึ้นทุกปี ทำให้ชื่อนักประพันธ์เริ่มขาดแคลนลงเรื่อย ๆ จึงมีคนคิดระบบ “สืบทอดนามแฝง” ขึ้นมา คือให้รุ่นพี่ที่จะสำเร็จการศึกษาเลือกรุ่นน้องคนหนึ่งเป็นผู้สืบทอดนามแฝงของตน โดยพิจารณาจากกิจกรรมที่อุทิศให้แก่วารสารชมรมเป็นหลัก

ดังนั้นผู้ที่ได้รับนามแฝงจากรุ่นพี่ระดับผู้บริหารชมรมก็จะสืบทอดตำแหน่งนั้นไปด้วยโดยอัตโนมัติ และมีโอกาสได้พบกันในหลายวาระจนคุ้นหน้าคุ้นตาและสนิทสนมกันดี

“สมาชิกระดับแกนนำของชมรมมาร่วมพำนักร่วมกันบนเกาะนี้ โดยไม่มีผู้ใดมารบกวนเป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์นับจากวันนี้เป็นต้นไป จึงคิดว่าทุกท่านคงจะใช้เวลาทั้งหมดนี้กันอย่างคุ้มค่า”

เลอรูส่งสายตาไปยังทุกคนที่นั่งอยู่รอบโต๊ะ

“พร้อมกันนี้ ผมได้เตรียมกระดาษเขียนต้นฉบับมาไว้ให้ทุกท่านด้วยแล้ว ขอความร่วมมือสร้างสรรค์ผลงานระหว่างพำนักร่วมนี้ให้แก่

วารสารฉบับเดือนเมษายน ท่านละหนึ่งชิ้นเป็นอย่างน้อย”

อะไรกัน...ออกธาร้องเสียงแหลม

“มีนาละ ส่งส่วยอยู่เหมือนกันว่าทำไมสัมภาษณ์ของเลอรูถึงได้ดูมากมายกว่าคนอื่น แต่ไม่นึกว่าจะมีแผนสูงอย่างนี้”

“ใช่ครับแผนสูง และคุณพี่ออกธากับออร์กซีกี่ช่วยกรุณาด้วย”

เลอรูก้มศีรษะให้ ยกมือขึ้นลูบแก้มแล้วหัวเราะเหะๆ ทุกคนรอบโต๊ะมองหน้ากลมๆ คล้าย ตู๊กตาโชคดีใส่แว่นแล้วผินยิ้มไปตามๆ กัน

“คุณอาจได้เรื่องแบบคดีฆาตกรรมต่อเนื่องบนเกาะร้างเปะๆ ก็ได้นะเลอรู ถ้าเป็นอย่างนั้นจริงคุณจะทำยังไง”

โปแทรกขึ้น เลอรูยืดอกทันที

“ผมก็จะรวมเล่มเป็นนวนิยายชุดพิเศษ คดีฆาตกรรมต่อเนื่องบนเกาะร้าง ไปเลยนะซี ความจริงก็ตั้งใจไว้อย่างนั้นตั้งแต่แรกแล้วด้วย และหวังเอาไว้ด้วยว่าทุกคนคงจะมานั้น ซึ่งจะเหมาะมากกับชื่อ เกาะมฤตยูของวารสาร ที่ใครๆ ต่างรู้ว่าเป็นชื่อผลงานชิ้นแรกของท่านออกธา คริสต์ที่แปลเป็นภาษาไทยนี่”

เอลเลอรีที่นั่งชั้นข้อคอกเท้าคางฟังเลอรูอยู่หันไปกระซิบกับแว่นที่นั่งอยู่ข้างๆ

“บรรณาธิการคนใหม่นี้ทำทางเอาเรื่องวะ”

วันแรกกำลังจะจบลงโดยที่ไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ทุกคนไม่มีภารกิจอื่นนอกจากการเขียนต้นฉบับตามคำขอของเลอรู ปกติหนุ่มสาวกลุ่มนี้ไม่ใช่พวกที่ไปไหนต้องไปด้วยกันอยู่แล้ว ดังนั้นพอมีเวลารว่างต่างคนจึงแยกย้ายกันไปตามใจชอบ...จนกระทั่งตกเย็น

“อ้าว เอลเลอรี ทำไมนั่งเล่นไปอยู่คนเดียวอย่างนี้ล่ะ”

ออกาฮาออกมาจากห้องเห็นเข้าจึงร้องทัก

เด็กสาวอยู่ในชุดเสื้อขาวกับกางเกงหนังสือดำ ผูกผมยาวสลวยไว้ด้วย
ผ้าพันคอสีเหลืองสดใส

“อ้อ ระยะนี้หมกมุ่นนิดหน่อย แต่ก็ไม่ถึงขั้นบ้า”

เอลเลอร์รี่ให้ พลาจลับไฟในมือ

“หมกมุ่นนั้นหรือ กำลังคิดจะเป็นหมอดูไฟป๊อกหรือไง”

“ได้ไง...ผมไม่ได้สนใจอะไรพวกนั้นสักหน่อย”

เอลเลอร์รี่รีดไฟสองกองเข้าไปใส่กันอย่างชำนาญบนโต๊ะลิบเหลี่ยม
และบอกว่า

“เมื่อพูดถึงไฟก็ต้องคิดถึงการเล่นกลเป็นอย่างแรก”

“เล่นกลหรือ”

ออกาฮาทำตาโต แต่แล้วก็พยักหน้าร้อง อ้อ

“จะว่าไปเอลเลอร์รี่ดูเหมือนจะเอนเอียงไปทางนั้นอยู่แล้ว”

“ทางนั้นคือ”

“ใช่ คือมีนิสัยแบบดีใจที่ทำให้คนเคลือบแคลงสงสัย”

“ใช่คำว่ามีนิสัยเลยหรือ มากไปหน่อยมั้ง”

“จั้นหรือ” ออกาฮาหัวเราะชอบใจ “ไหนลองทำให้ดูหน่อยซิ ฉัน
ไม่ค่อยเคยเห็น”

“แปลกนี้ ไม่สนใจมายากแล้วมาเป็นแฟนเรื่องลิบสวนได้ไง”

“ฉันไม่ได้บอกว่าไม่สนใจ แต่ไม่มีโอกาสได้ดูเท่านั้นเอง เล่นให้
ดูหน่อย”

“โอเค จั้นมานั่งตรงนี้”

แสงแดดยามเย็นที่ส่องลอดเข้ามาในห้องโถงลิบเหลี่ยมเริ่มสลัวราง
ลงตามลำดับ พอเห็นอากาฮาย่อตัวนั่งลงบนเก้าอี้เยื้องกันแล้ว เอลเลอร์รี่
ก็วางไฟที่สลับไว้เรียบร้อยลงบนโต๊ะและหยิบไฟอีกสำหรับหนึ่งออกมาจาก
กระเป๋าเสื้อแจ็คเก็ต

“บนโต๊ะนี้มีไฟสองสำหรับที่ลวดลายหลังไฟต่างสีกันคือสีแดงกับ

สีน้ำเงิน คุณกับผมจะใช้ไฟคนละส่วรับ คุณชอบสีไหนเลือกไปก่อน”

“ฉันเอาสีน้ำเงิน” อากาตอบทันที

“ได้ คุณเอาไปเลย” เอลเลอรีเลื่อนไฟสีน้ำเงินข้ามโต๊ะไปให้ “คุณตรวจดูไฟให้ดีกว่าก่อนว่าไม่มีการทำตำหนิหรือมีเล่ห์กลอะไร แล้วส่วรับที่ก็ได้ตามใจ ส่วนผมก็จะส่วรับสีแดงนี้ เข้าใจนะ”

“ได้ นี่เป็นไฟป้องกันกรรมดาไซ้ใหม่ ทำในอเมริกาหรือ”

“ไฟไปซิเคิล ไรติง เบ็ก ลายเทวดาที่จักรยาน เป็นยี่ห้อยอดนิยามของที่นี่”

เอลเลอรีวางไฟของตนที่ส่วรับพอใจแล้วลงบนโต๊ะ

“ที่นี่เรามาแลกส่วรับกัน คุณส่งส่วรับสีน้ำเงินมาให้ผมและผมให้ส่วรับสีแดงคุณ โอเคนะ ต่อไป...คุณเลือกไฟใบที่ชอบออกมาหนึ่งใบแล้วจำไฟใบนั้นเอาไว้ให้ดี ผมก็จะเลือกใบหนึ่งจากส่วรับที่คุณส่วรับและจำไว้เหมือนกัน”

“ไฟใบที่ชอบหนึ่งใบไซ้ไหม”

“ใช่...จำได้รัยยัง เอละ...วางไฟใบนั้นลงไปเป็นใบบนสุดของส่วรับ...ถูกแล้วตัดออกเป็นสองกองครึ่งหนึ่งอย่างเดียวกับที่ผมทำ...เอากองที่เคยอยู่ข้างล่างขึ้นมาซ้อนกองบน ไซ้ ไซ้ แล้วทำแบบเดียวกันนี้ซ้ำสองสามครั้ง”

“อย่างนี้หรือ ถูกหรือเปล่า”

“โอเค เสร็จแล้ว คราวนี้เรามาแลกส่วรับกันอีกครั้ง”

ไฟหลังสีน้ำเงินกลับมาอยู่ในมืออากาอีกครั้ง เอลเลอรีจ้องตาเธอตรงๆ

“เข้าใจนะ”

หลังถามเพื่อให้แน่ใจแล้วจึงสรุปว่า

“จนถึงจุดนี้เราสองคนต่างส่วรับไฟสองส่วรับและเลือกไฟใบที่ชอบออกมาจำไว้ แล้วเอามันใส่ในกองไฟตามเดิมและส่วรับอีก”

“ใช่”

“เอละ อากา ที่นี่คุณหาไฟใบที่คุณชอบและจำเอาไว้เมื่อกี้จากส่วรับ

ในมือคุณ เอาออกมาวางคว่ำหน้าไว้บนโต๊ะ ส่วนผมจะหาใบที่ผมจำไว้
ออกมาเหมือนกัน”

ไม่นานบนโต๊ะก็มีไฟหลังแดงกับหลังน้ำเงินคว่ำอย่างละใบ
เอลเลอร์นิ่งไปอีตี่ใจหนึ่งก่อนสั่งให้อกาธาหงายไฟทั้งสองใบขึ้น
“ตั๊ย อะไรเนี่ย”

อกาธาร้องเสียงแหลม เมื่อเห็นไฟสองใบเหมือนกันไม่มีผิดทั้งดอก
และตัวเลข หงายหรอยอยู่บนโต๊ะ

“สี่ หัวใจ นั่นเอง”

เอลเลอร์หัวเราะด้วยความพอใจ

“เนบเนียนมาก คุณว่าไหม”

หลังอาทิตย์ตกดิน ตะเกียงน้ำมันก๊าดแบบโบราณที่วางอยู่กลางโต๊ะก็ถูกจุด
ให้สว่างขึ้น

แวนรู้ดีว่าไฟฟ้านบนเกาะถูกตัดไปนานแล้วจึงได้เตรียมตะเกียงและ
น้ำมันมาด้วย พร้อมทั้งเทียนไขแท่งใหญ่มากมายมาจัดไว้ให้ในห้องส่วนตัว
ของแต่ละคน ห้องละหลายเล่ม

อาหารค่ำเสร็จเรียบร้อยเมื่อราว 19.00 น.เศษ

“เอลเลอร์ เผลยความลับของกลไฟทายใจเมื่อกี้หน่อยซี อยากูรู้จั่ง
ว่าทำยังไง”

อกาธาเดินแจกกาแฟรอบโต๊ะแล้วแวะไปกระซุบโหลเอลเลอร์เบา ๆ

“ไม่ได้ จะอ้อนวอนก็ครั้งก็ไม่สำเร็จหรอกคุณ เพราะการเผลย
ความลับของการเล่นกลเป็นเรื่องต้องห้าม ไม่เหมือนกับนิยายลึกลับ
แถวนี้ที่วันหนึ่งจะต้องมีใครมาคลี่คลายปริศนา การเล่นกลนั้นไม่ว่า
จะประหลาดมหัศจรรย์สักแค่ไหน แต่พอรู้ความลับแล้วจะต้องผิดหวัง
กันเป็นแถว”

“พี่อกาธา ตกเป็นเหยื่อให้เอลเลอร์เล่นกลหลอกเอาหรือนี่”

“อ้าว เลอรู้รู้ด้วยหรือว่าเอลเลอร์เป็นนักเล่นกล”

“รู้เสียยิ่งกว่ารู้ ผมถูกจับไปเป็นหนูทดลองมาแล้วไม่รู้กี่ครั้งช่วงหนึ่งเดือนที่ผ่านมา นี่ แถมยังถูกปิดปากด้วยว่าอย่าไปบอกคนอื่นจนกว่าจะเก่งพออดได้ นึกไม่ถึงว่าท่านจะมีอะไรเหมือนเด็กๆ อยู่ด้วย”

“เฮ้ย พูตรวังปากหน่อยเลอรู”

“แสดงอะไรให้พี่เขาดูบ้างล่ะ”

“ก็ง่ายๆ อย่างสองอย่าง”

“อย่างนั้นนะหรือที่เรียกว่าง่าย”

ออกธำทำเสียงไม่สบอารมณ์

“ถ้าง่าย ก็เฉลยได้นะซี บอกมาเร็วๆ เลย”

“บอกก่อนเลยนะว่าการเล่นกลนะ ไม่ใช่ว่าง่ายแล้วจะเฉลยได้ โดยเฉพาะที่ผมเล่นให้อันแรก เป็นกลขั้นต้นมากๆ อย่างเด็กก็ดูออก ปัญหามันไม่ได้อยู่ที่กลลวงอะไรทั้งนั้น แต่อยู่ที่การแสดงและเล่นที่เฟลออกจากหาก”

“การแสดงหรือ”

“ใช่ อย่างเช่น--”

เอลเลอร์เอื้อมมือไปหยิบกาแฟมาจิบโดยไม่ใส่น้ำตาล ก่อนอธิบายต่อ

“ฉากหนึ่งในหนังเรื่องมายากล ตัวเอกที่เป็นนักแสดงแสดงโดยแอนโทนี ฮีปकिनส์ เล่นแบบเดียวกันนี้ให้แฟนเก่าของเขาดู เป็นการทดลองใช้โทรศัพท์ไม่ใช้การเล่นกลธรรมดา คือถ้าใจสื่อถึงกันได้ก็จะเลือกไฟโบเดียวกัน แล้วนักแสดงในเรื่องก็ใช้ไฟนี้แหละเป็นอุบายเฝ้าชวนให้แฟนเก่าหลงเชื่อ”

“ตายจริง เอลเลอร์คงไม่ได้ตั้งใจเฝ้าชวนฉันใช่ไหม”

“ใครจะบังอาจ”

เอลเลอร์แก้มักทำเป็นห่อไหล่ ริมฝีปากแดงเรื่อด้วยเลือดฝาดเผยยิ้มเห็นฟันขาว

“เสียตายนี่ตอนนี่ใจของผมยังไม่กล้าพอที่จะเฝ้าชวนนางพญา”

“ทำมาพูดอ้อมค้อม”

“เปล่านะครับ -- แต่”

เอลเลอร์เรียกถ้วยกาแฟในมือขึ้นเพ่งพิศ

“ผมขอเบนความสนใจของทุกท่านมาทางนี้สักหน่อย คือเรื่องเกี่ยวกับ
รสนิยมของนายนาคาโมะ เซอิจิ ที่เรารู้กันเมื่อกลางวันว่าเขาช่างยึดติด
แน่นเหนียวอยู่กับสลิปเหลี่ยมเสียจริง และดูถ้วยกาแฟใบนี้สิครับ ผมเห็น
แล้วหนาวเลยจริง ๆ”

ถ้วยกาแฟสี่เหลี่ยมตะไคร่น้ำเกาะมากไปนั้นเป็นหนึ่งในถ้วยชามมากมาย
ที่เหลืออยู่ในตู้ครัว และที่สะดุดตากว่าสิ่งที่เฝ้ากัก็คือถ้วยนั้นเป็นทรงสลิปเหลี่ยม
เหมือนกับตัวบ้าน

“คงจะสั่งทำเป็นพิเศษเข้าชุดกันหมด ที่เขียนหูหรีดด้วย จานชาม
ที่เราใช้ตอนกลางวันและเมื่อก็นี้ก็ใช่ สลิปเหลี่ยมหมดเลยไม่ว่าอะไร --
คุณคิดยังไงไป”

ไปวางบุหรีดที่สลับค้างอยู่ลงบนที่เขียนทรงสลิปเหลี่ยม

“ไม่ธรรมดา แต่ก็ไม่แปลก เพราะพวกเศรษฐกิจมักจะมีลูกเล่น
ประมาดนี่”

“ลูกเล่นของเศรษฐกิจหรือ”

เอลเลอร์กุมถ้วยกาแฟไว้ในอุ้งมือทั้งสองและมองลงไปที่กันถ้วย
ถ้วยเป็นรูปสลิปเหลี่ยมก็จริง แต่เมื่อเล็กลงขนาดนี้ถ้าไม่สังเกตให้ดีแทบจะเห็น
เป็นถ้วยขอบกลมธรรมดา

“ผมว่าแค่ได้มาอยู่ที่บ้านสลิปเหลี่ยม ก็คุ้มกับการที่ต้องอดส่ำห์เดินทาง
มาไกลถึงเกาะนี้แล้วละ รู้สึกอยากดื่มให้แก้ดวงวิญญานของผู้เสียชีวิต
เสียแล้วซี”

“แต่เอลเลอร์ ใคร ๆ อาจชอบบ้านสลิปเหลี่ยม แต่เกาะนี้ไม่เห็นจะมี
อะไรน่าสนใจเลย มีแต่ป่าสนรก ๆ”

“ไม่นะ”

ไปด้านนอกธา

“ด้านล่างของหน้าผาทางตะวันตกของซากเคหาสน์สีน้ำเงินมีแนว

โชดหินขนาดพอเหมาะกับการลงป่นตั้งทปลา เพราะมีบันไดลงไปด้วย”

“ดูเหมือนพี่ไปจะเอาเครื่องมือตกลามาด้วยใช่ไหม ดีจังเลย พรงนี้เราอาจได้ปลาสดๆ มาขึ้นโต๊ะบ้าง”

เลอรูแลบลิ้นเลียปากอย่างติดตลก

“อย่าสร้างภาระหนักให้ผมเลยคุณ”

ไปลูบเคราซ้ำๆ บอกว่า

“หลังบ้านมีต้นชากระอยู่หลายต้น ดอกกำลังตูมพร้อมบาน ผมว่าอีกสองสามวันคงได้ชมชากระกันแน่”

“วิเศษเลย ถ้าบานจริง ๆ เราจัดปาร์ตี้ชมชากระกันนะ”

“ดีครับ”

“ชากระ ชากระ ทำไมพอพูดถึงฤดูใบไม้ผลิใคร ๆ ก็จะนึกถึงแต่ดอกชากระ สำหรับผม คิดว่าดอกห่อกับดอกบัวงามตากว่ามากนัก”

“นั่นเป็นเพราะรสนิยมของเอลเลอร์ไม่เหมือนคนอื่นละมัง”

“ไม่รู้เหมือนกันเลอรู แต่รู้มาว่าในประเทศนี้พวกไฮโซสมัยโบราณโปรดปรานดอกบัวงามกว่าดอกชากระ”

“จริงดิ”

“จริงนะออร์กซี”

ออร์กซีสะดุ้งและห่อไหล่เบี่ยงตัวเมื่อเอลเลอร์ส่งลูกมาทันทีทันควัน หน้าแดงเรื่อขึ้นขณะพยักหน้าน้อยๆ

“อธิบายหน่อยออร์กซี”

“เอ่อ คือ ใน *มันโยซู* ซึ่งเป็นวรรณกรรมฉบับรวมบทกวีเก่าแก่ที่สุดของญี่ปุ่น มีบทกวีที่พรรณนาถึงดอกบัวและดอกซากุระหรือดอกแก้วมากที่สุด มีอยู่อย่างละร้อยกว่าบท ส่วนดอกชากระมีประมาณสี่สิบบทเอง”

ออร์กซีอยู่ปัสองขณะอักษรศาสตร์เหมือนกับเลอรู เอกวรรณคดีอังกฤษ แต่ก็มีความรู้เรื่องวรรณคดีญี่ปุ่นไม่น้อยเหมือนกัน

“เห...ไม่ยกู้”

อกาซาพุดออกมาอย่างทิ้งๆ นักศึกษาปีสามคณะเภสัชกรรมผู้นี้

ดูเหมือนจะห่างไกลกับเรื่องเหล่านี้มาก

“อธิบายต่อเถอะออร์กซี”

“เอ่อ ได้”

ออร์กซีตอบอ่อยๆ

“ที่เป็นเช่นนั้นเพราะในยุคสมัยของ *มันโยทูลู* ซึ่งเป็นตอนปลายสมัย
นารา วัฒนธรรมแผ่นดินใหญ่แพร่เข้ามาในญี่ปุ่นเป็นอย่างมาก คนสมัยนั้น
จึงนิยมอะไรๆ แบบจีนกันไปหมดรวมถึงดอกไม้ด้วย บทกวีที่พรรณนา
ถึงซากุระเพิ่มมากขึ้นใน *โคกิน วากาซุ*...แต่ส่วนใหญ่เขียนถึงดอกซากุระร่วง”

“โคกิน วากาซุ นี่ถ้าจำไม่ได้ เป็นรวมบทกวีสมัย *เฮอัน* ไซโหมะ”

เอลเลอร์ซึก

“ใช่ โคกิน วากาซุ เป็นรวมบทกวีที่จัดทำขึ้นในรัชสมัยพระเจ้าจักรพรรดิ
ไดโกะ ต้นศตวรรษที่ 10”

“การที่มีแต่บทกวีซากุระร่วง สะท้อนให้เห็นถึงความสิ้นหวังของคน
ในสังคมสมัยนั้นหรือเปล่า”

“ไม่รู้ละ พระจักรพรรดิไดโกะทรงมีชื่อเสียงจากนโยบายการปกครอง
ให้ไพร่ฟ้าประชาชนมีความสุขอย่างยั่งยืน ส่วนเรื่องซากุระนั้นอธิบายได้ว่า
ช่วงซากุระร่วงเป็นฤดูกาลที่โรคระบาดง่าย ชาวบ้านจึงเชื่อกันว่า ซากุระ
เป็นตัวนำโรคร้ายมา ช่วงนี้ของปีในวังจึงมีการจัดงาน *เทศกาลฮานาซึกุเมะ*
เพื่อปัดเป่าโรคร้ายให้พ้นไป ก็...คิดว่า คงจะเกี่ยวกัน”

“อย่างนี้เอง”

“อ้าว แวน ทำไมเงียบจัง”

โยชะโงกหน้าไปมองแวนที่นั่งอยู่ติดกัน

“ไม่สบายหรือ”

“-- อือ ปวดหัวนิดหน่อย”

“สีหน้าไม่ค่อยดี รู้สึกจะมีไข้ด้วย”

“ขอโทษนะ คงต้องขอตัวไปนอนก่อน”

“ดี ไปเถอะ”

“จึ้น ไปก่อนนะ”

แว่นยันแขนทั้งสองลงกับโต๊ะและค่อยๆ ยกตัวขึ้นจากเก้าอี้

“ทุกคนอะยกกันตามสบายนะ ไม่ต้องห่วงว่าผมจะหนวกหู”

หลังบอกรাত্রีสวัสดีกับทุกคนแล้วแว่นก็เข้าห้องปิดประตู ห้องโถงที่มีตีสลัวเงียบไปอีตี่ใจหนึ่งก่อนที่จะมีเสียงโลหะกระทบกันดัง กร๊าก

“อะไรอะ”

คารร์ที่นิ่งเขย่าขาอยู่เงียบ ๆ อย่างคนชี้ราคาญมาตลอด สะบัดเสียงหัววน ๆ ขณะเหลือกตาขึ้นไปจนเห็นตาขาว

“คนรู้จักกันทั้งนั้นยังจะต้องใส่กุญแจห้องด้วย ทำอย่างกับสาวน้อยขี้อะแวง”

“วันนี้ฟ้าสว่างจัง”

ไปทำเป็นไม่ได้ยิน แหงนหน้าขึ้นที่หน้าต่างสืบเหลี่ยมบนเพดานห้อง

“รู้สึกวามือวานขึ้นจะเป็นวันพระจันทร์เต็มดวง”

เลอรูเลริม พอดีกับที่ลำแสงจากประภาคารบนแหลม J ซึ่งส่องมาถึงเกาะนี้ฉายแววผ่านไป

“ดูสิ พระจันทร์โสมมวกด้วย สงสัยฟุ้งนี้ฝนจะตก”

“หะ ฮ้า เชื้อโซคกลางด้วยหรอออกา”

“อย่าม่าวาฉันนะ เอลเลอรี เชื้อโซคกลางอะไรกัน ฉันหมายถึงหมู่เมฆที่เป็นกลุ่มไอน้ำต่างหาก”

“แต่พยากรณ์อากาศประจำสัปดาห์บอกว่าอากาศจะต้อย่างต่อเนื่องนะคุณ”

“แต่ที่ฉันพูดยังมีเหตุมีผลทางวิทยาศาสตร์เหนือระดับกว่ากระต่ายในดวงจันทร์มากนัก”

“กระต่ายในดวงจันทร์จึ้นหรือ”

เอลเลอรีหัวเราะหึ ๆ

“พวกคุณเคยได้ยินเรื่องผู้ชายแบกกระบวยอยู่บนดวงจันทร์ ถูกเล่าสืบกันมาที่หมู่เกาะมียาโกะบังไหม”

“ถ้าเป็นเรื่องที่พระเจ้าสั่งให้ชายคนหนึ่งเอากระบวยใส่ยาอมตะอันหนึ่งกับอีกอันหนึ่งใส่ยามรณะลงมาที่โลกมนุษย์ละก็ ผมเคยได้ยิน” เลอรูยิ้มแถมพอง “แต่ชายคนนั้นลัสน ดันเอายามอมตะไปให้ภูกินและเอายามรณะให้มนุษย์กิน พระเจ้าจึงโกรธและลงโทษให้ไปยืนแบกกระบวยอยู่บนดวงจันทร์ตลอดกาล”

“ใช่ๆ”

“ผมเคยอ่านพบว่าชนเผ่าคอยคอยในแอฟริกาใต้ก็มีเรื่องเล่าคล้ายๆ กัน” ไปบอก “แต่เป็นเรื่องของกระต่ายไม่ใช่ผู้ชาย คือพระจันทร์เทวีทรงขัดพระทัยที่กระต่ายทำผิดคำสั่ง จึงใช้ท่อนไม้ขว้างเอาด้วยความพิโรธโกรธจัด โดนปากกระต่ายแตกเป็นแผลสามแฉกติดตัวมาอย่างที่เราเห็น”

“เห...มนุษย์เรานี้คิดอะไรคล้ายๆ กันนะ ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนในโลก”

เอลเลอรีคนตัวสูงเพรียว เอนหลังนั่งทอดอกพิงพนักเก้าอี้สีน้ำเงิน

“เรื่องที่ยังคงเล่ากันอยู่ทั่วไปในโลกมาจนทุกวันนี้ก็คือเรื่องกระต่ายบนดวงจันทร์ อย่างที่จีน เอเชียกลาง และอินเดีย...”

“อินเดียด้วยหรือ”

“ดวงจันทร์ในภาษาสันสกฤตคือศคินทร์ แต่ความหมายที่แท้จริงของคำนั้นคือผู้เป็นใหญ่ในหมู่กระต่าย”

“เห...”

ไปเอื้อมมือไปที่กล่องใส่บุหรืบนโต๊ะพร้อมกับหงนหน้าขึ้นไปมองดวงจันทร์สีเหลืองอ่อนส่องสว่างลอยดวงอ้อยอิ่งอยู่ในกรอบสิบเหลี่ยมของหน้าต่างบนเพดานห้องโถงอีกครั้ง

เกาะสีโนชิมะ บ้านสิบเหลี่ยม

แสงสลัวจากตะเกียงน้ำมันก๊าด นายเงาเด็กหนุ่มสาวไหว่น้อยๆ ทอดไปจับผนังฉาบปูนสีขาว

ยามค่ำย่างเข้าสู่ยามตีอย่างเชื่องช้า